

VERSCHIJNT VRIJDAGS

No. 31 - 29 DECEMBER 1933

KANTOREN:
AMSTERDAM
N. Z. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 33170
ROTTERDAM
STATIONSWEG 24
TELEFOON INTERC. 50540
'S-GRAVENHAGE
STATIONSWEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ONS LAND PANORAMA

UTRECHT
BEMURDE WEERD 14 WZ
TELEFOON INTERC. 13473
GIRO 149597

ARNHEM
SPIJKERSTRAAT 213
TELEFOON INTERC. 22922
GIRO 42680

ABONNEMENT f 1.62½ PER KWARTAAL, 12½ CENT PER WEEK.

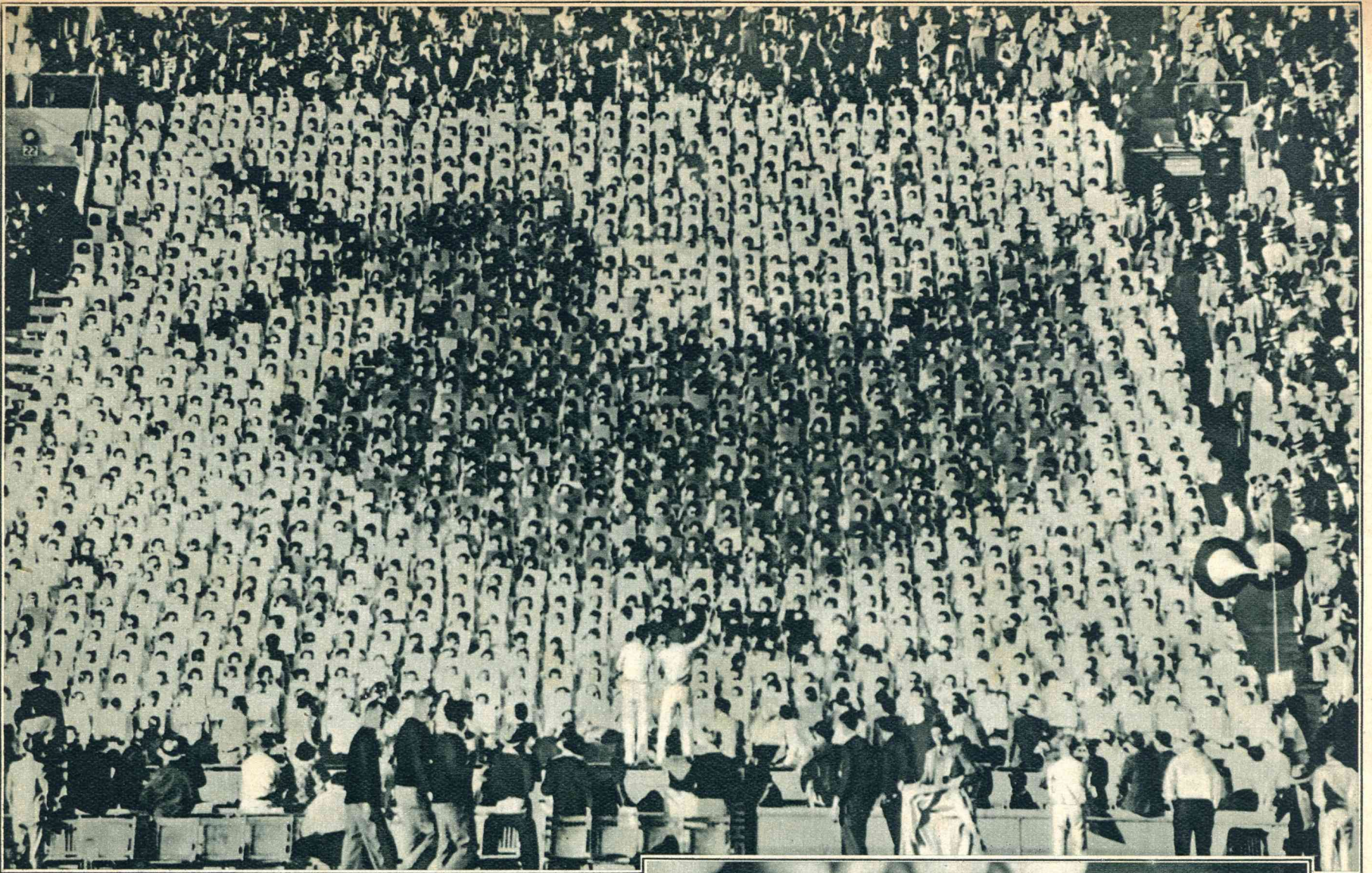
LUXE-EDITIE f 9.— PER JAAR, f 2.25 PER KWARTAAL

AAN ALLE LEZERS
EEN GELUKKIG NIEUWJAAR

(Foto U)

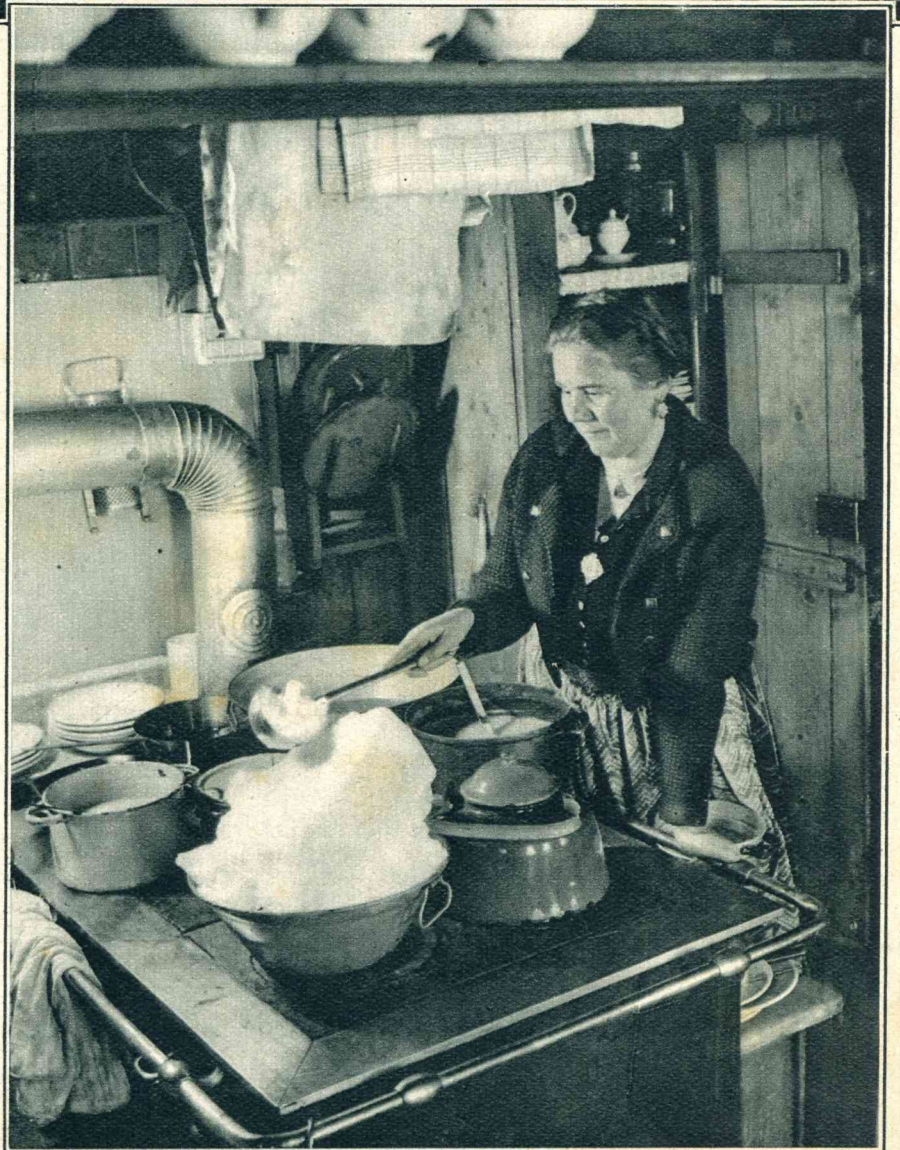
De menselijke eend, zoals zij werd gevormd door studenten tijdens de rust van een voetbalwedstrijd in Californië. Met behulp van zwarte en witte borden vormden de studenten een eend in verschillende houdingen.

De schaats-fiets, een nieuwigheid welke in Parijs eenigen opgang maakte; in plaats van het voorwiel is er een platte schaats aan gemaakt. Zoo gauw het ding uitgevonden was, werden er natuurlijk wedstrijden mee gehouden.

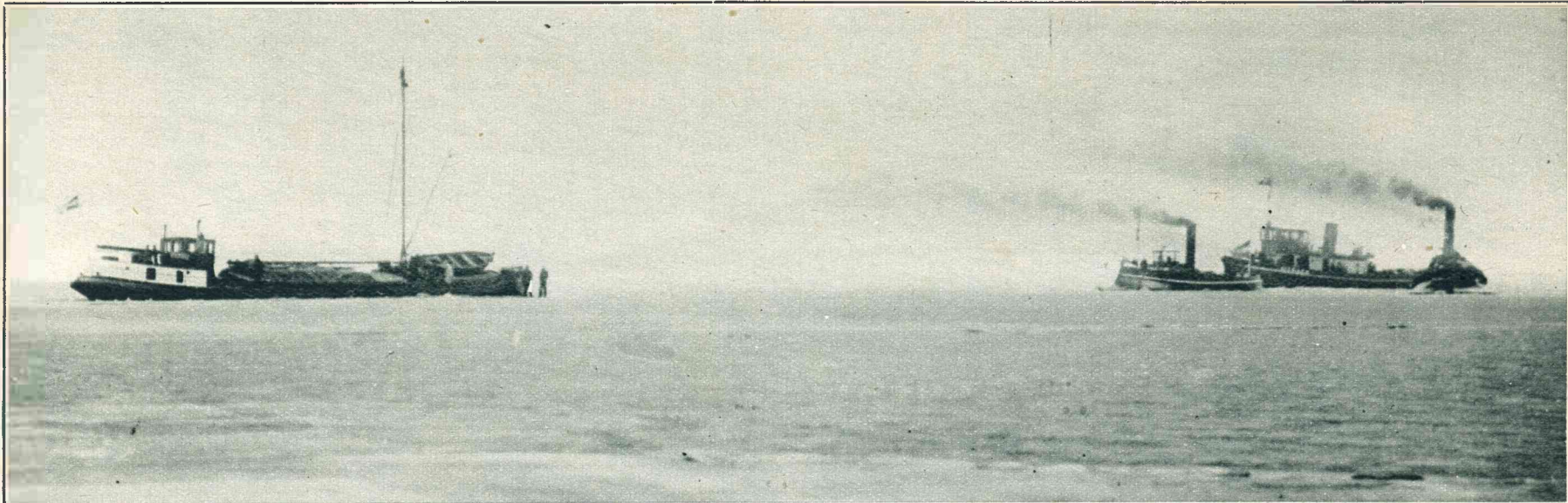

Op Berlijnsche scholen werd een beleefdheids-teekenwedstrijd gehouden. Een 17-jarige gymnasiast, die zich in de tram waarschijnlijk wel eens geërgerd had, zond deze tekening in met het opschrift „Mag dat?“, en won er den eersten prijs mee.

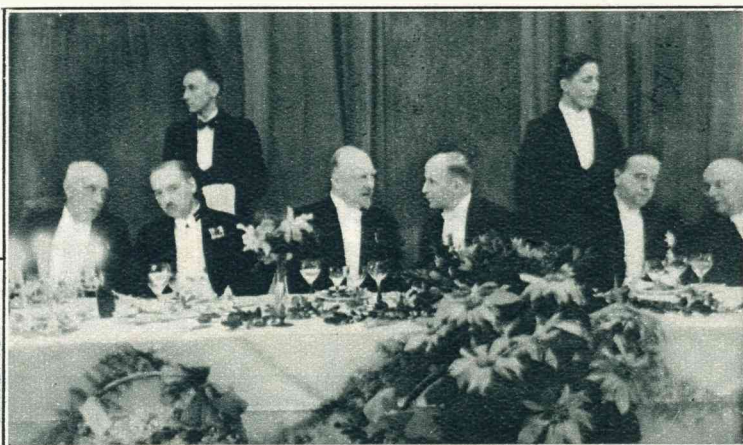

Buiten de grenzen

BINNEN- LAND

Het blijkt nog steeds, hoe hevig de vorst geweest is; op het IJsselmeer moesten drie booten en ijsbrekers heen en weer kruisen om het decimeters dikke ijs aan stukken te varen. Bij fort Pampus kwam men als redders bij 't motorschip „Trois frères” uit Groningen, dat al dagen lang door het ijs vastgehouden was.

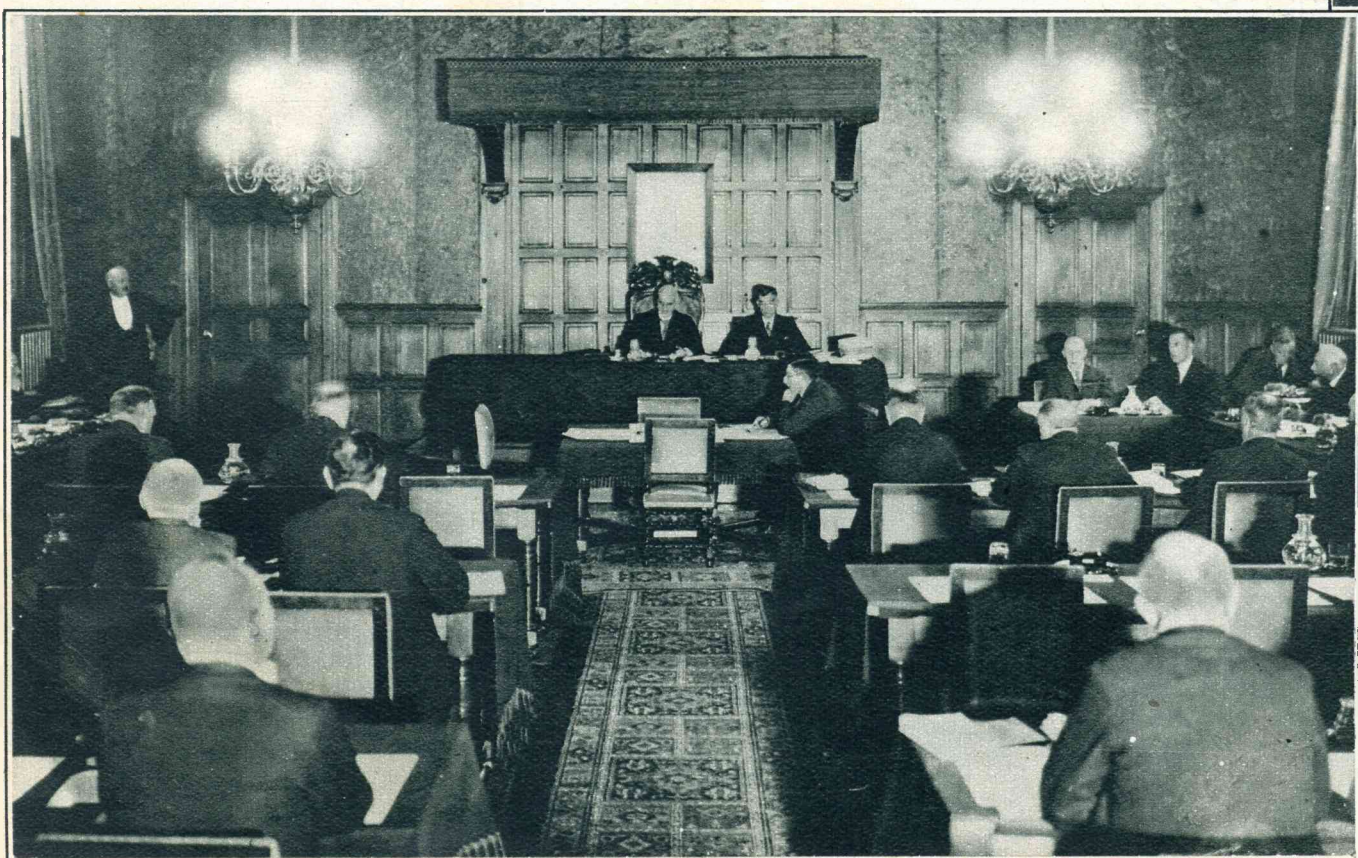

De Nederlandsche Dagbladers heeft feest gevierd om het 25-jarig bestaan te herdenken. In Carlton te Amsterdam werd een diner gegeven, waar ook aanzaten minister Marchant (links), Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Hendrik en minister Verschaar (tweede van rechts).

Te Gorssel tusschen Zutphen en Deventer werd een laffe overval gepleegd op mej. Tuller, die alleen in 'n boerderij woont. De beide aanranders knevelden haar en namen f 120.— uit de kast.

Mr. dr. ter Pelkwijk, gemeente-secretaris van Den Haag, is benoemd tot burgem. van Utrecht, als opvolger van dr. Fockema Andreae. Dezer dagen bracht de nieuwe burgem. een bezoek ter kennismaking aan Utrecht, waar hij tevens beëdigd werd.

In een plechtige zitting der Provinciale Staten van Groningen werd dr. J. P. Fockema Andreae geïnstalleerd als Commissaris der Koningin.

In de eerste Julidagen van 1911 bracht de toenmalige President der Fransche republiek, de heer A. Fallières, een bezoek aan het Nederlandsche Hof. Hij is hier gezeten naast H. M. de Koningin en tegenover Prins Hendrik (na een bezoek aan de diamantslijperij Asscher te Amsterdam).

UIT: „DEN GOEDEN O

De belangstelling, welke op het oogenblik allerwege wordt getoond voor de gewichtige gebeurtenissen, welke zich afspeelden aan 't eind van de vorige en in het begin van deze eeuw, voor het politieke, godsdienstige en culturele leven, zooals zich dat ontwikkelde vanaf het eindigen van den Fransch-Duitschen oorlog in 1871 tot aan het uitbreken van den grooten Europeeschen oorlog in 1914, beteekent meer dan het bevredigen van een oppervlakkige nieuwsgierigheid. Men kan voor dit verschijnsel, dat in vrijwel alle landen van Europa thans wordt waargenomen, verschillende verklaringen geven. Vooreerst kan men er uit afleiden, in welk tempo zich het leven

Gedelegeerden en journalisten bij de opening van de Tweede Vredesconferentie in de Ridderzaal op het Binnenhof te 's-Gravenhage, zomer 1907. De Tweede Internat. Vredesconferentie werd gehouden, evenals de eerste, op initiatief van den Russischen Tsaar Nicolaas II. De uitnodigingen aan de verschillende regeeringen werden verzonden door koningin Wilhelmina. Bij de Tweede Vredesconferentie werd besloten het ontwapeningsvraagstuk niet aan te roeren (het was dus toen ook al actueel); men was nog onder den indruk van den Russisch-Japanschen oorlog (1904—1905). Voorzitter van deze conferentie was Nelidoff, de Russische gezant te Parijs.

Paul Kruger, de President van de Boerenrepubliek in Transvaal, leefde na de nederlaag van zijn landgenooten tegen de Engelschen eenigen tijd als balling in Nederland. Men ziet hem op deze foto, zittend, bij gelegenheid van de zgn. „Boeren Tentoonstelling”, in 1902 te Scheveningen gehouden. Voor hem staat de bekende Haagse schilder Mesdag, op den achtergrond met gekruiste armen Dr. Leyds, gezant van Transvaal.

gedurende de laatste 50 jaren voltrekt. Dit is zoo snel, dat wij na een halve eeuw reeds behoefte hebben aan geschiedschrijving. Tweedens valt er uit te constateeren, dat het zooeven ruw omlinnde tijdvak toch wel van groote beteekenis is geweest voor de historie der menschheid, al leest men vaak het tegenovergestelde.

Van de groote bewegingen, die zich bij de wisseling der vorige en tegenwoordige eeuw over heel de wereld voordeden, heeft ook ons kleine land den terugslag gevoeld. Ons Nederland was reeds toen, zooals een bekend Fransch politicus en letterkundige het niet lang geleden aanduidde: „het balcon van Europa.”

En balcon, dat wel aan het groote Europa-huis vastzit en er toe behoort, doch vanwaar men een ruimer uitzicht heeft over den omtrek dan van achter de kamervensers, een balcon ook, dat de gelegenheid biedt vrij uit te spreken tot iedereen die er onder wil komen staan luisteren.

Belangwekkend zijn de foto's, welke wij in dit

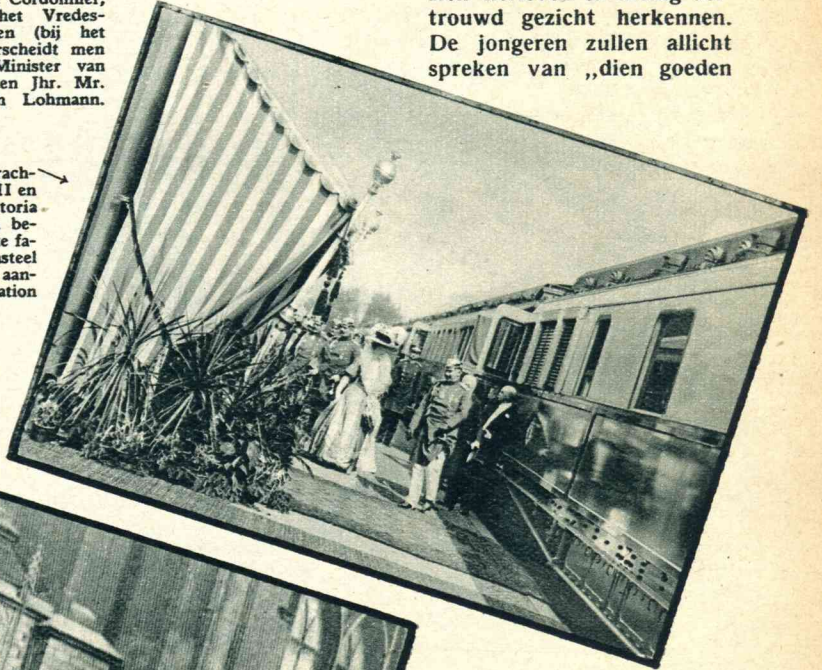

30 Juli 1907 werd te 's Gravenhage de hoeksteen van het Vredespaleis gelegd, gesticht door den Amerikaanschen millionair Andrew Carnegie. Op deze foto komen verschillende bekende persoonlijkheden uit dien tijd voor. In den orkestbak op de tribune (met hoogen hoed) Henri Viotta, toenmaals dirigent van het Residentieorkest. Van de drie heeren daarvoor, is de persoon geheel rechts Dr. F. J. H. Cuypers, de bekende katholieke architect uit die dagen. Vlak voor dit drieliet staat Minister Dr. C. Lely. De oorkonde, die zal worden ingemetseld, wordt voorgelezen door den Russischen Gezant te Parijs, Nelidoff. Rechts van hem staan, naast hun dames, v.i.n.r. oud-Minister de Marez Oyens, Minister De Meester en Minister Prof. Krauss. Op den voorgrond (met het linkerbeen naar voren) bevindt zich L. M. Cordonnier, de architect van het Vredespaleis, achter dezen (bij het palmboompje) onderscheidt men den toenmaligen Minister van Binnenlandsche zaken Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohmann.

en enkele volgende nummers publiceeren zullen, zeker. Welk een verandering in opvattingen, levenswijze, heeft zich voltrokken. Dit beseffen wij eerst recht, wanneer wij de foto's, die het waard zijn, aandachtig beschouwen. Hoeveel leed en vreugden gingen sindsdien niet over de wereld, hoeveel idealen bleken hersenschimmen en hoe weinig groote gedachten werden verwezenlijkt.

De ouderen onder onze lezers zullen zich „de tachtiger jaren” herinneren als den dag van gisteren; zij zullen menig gebeuren in hun verbeelding zien herleven en menig vertrouwd gezicht herkennen. De jongeren zullen allicht spreken van „dien goeden

14 Augustus 1909 brachten Keizer Wilhelm II en Keizerin Augusta Victoria van Duitschland een bezoek aan de grafelijke familie Bentinck op kasteel Middachten. De aankomst aan het station De Steeg.

ouden tijd” — als zij er maar niet bij vergeten, dat het die tijd was, die in zich de kiemen droeg voor het bonte leven van heden, waarin het voor velen, ondanks ellende en zorgen, toch goed is te leven, omdat zij beseffen, dat deze tijd een groote is.

Wij vangen deze week onze publicatie aan met een serie foto's, die grotendeels betrekking heeft op het verblijf van buitenlandsche staatslieden in ons land.

“OUDEN TIJD”

President Theodoor Roosevelt, een oudoom van den tegenwoordigen President der Vereenigde Staten en Nederlander van afkomst, bezocht Amsterdam in Mei 1910 (kort na zijn aftreden). De Amerikaansche staatsman, die hier een groote populariteit genoot, bij het verlaten van de nieuwe kerk te Amsterdam.

Paul Kruger overleed in Zwitserland. Het stofelijk overschot van dezen grooten patriot, voor wien heel Nederland de diepste sympathie gevoelde, werd voorloopig (26 Juli 1904) op de begraafplaats Eik en Duinen te 's Gravenhage ter aarde besteld. Later werd het naar Transvaal overgebracht. De begrafenisstoet trekt door de straten van Rotterdam.

Tot degenen, die aan de lijkist van Kruger in de chapelle ardente op Eik en Duinen een krans kwamen hechten, behoorde ook President Steyn van Oranje-Vrijstaat, de Zuidafrikaansche zusterrepubliek.

Lager onderwijs
in Schubert's tijd.

Schubert en gravin Esterházy, bij wier vader de componist als muziekleeraar in dienst was.

De Ufa heeft een reden gezocht waarom de bekende „Onvoltooide Symphonie“ van Schubert onvoltooid is gebleven. Bij het maken van een film is het niet de hoofdzaak, of deze reden de juiste is; voornamer is 't, of de reden in een vlot, boeiend filmverhaal verwerkt kan worden - in dit geval 'n vriendelijk, charmant, pittig verhaal van liefde en liederen, van teleurstelling, hoop en minnesmart, alles natuurlijk rijkelijk geïllustreerd met Schubert's bekende en geliefde muziek, welke men hoort en ziet uitvoeren door den componist zelf.

Componist
en Inspiratie.

Bij Ruwe Huid

PUROL

Doos 30-60-90 ct. Tube 80 ct. Bij Apothekers en Drogisten

„Hij's goed...
Hij's goed...”

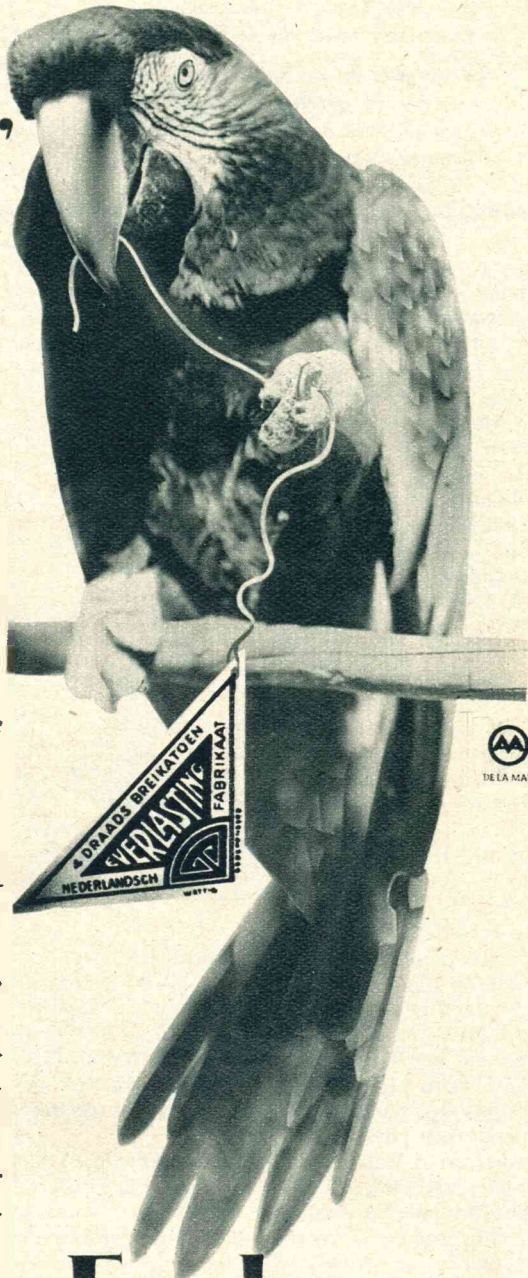
Kannertegen

schatert...!

„Everlasting is niet de goedkoopste breikatoen”, zoo werd er opgemerkt. Maar het antwoord kwam even snel als afdoende.

„Kijk”, zoo werd de koopjes-zoekster ingelicht: „Everlasting zou best een stuk goedkooper kunnen zijn. Ze behoefden alleen maar een mindere soort katoen te nemen en tien kleuren te brengen in plaats van 46 (plus een zeldzame kwaliteit ongebleekt). Maar dan zou Everlasting Everlasting niet meer zijn!”

En hier schaterde de oude Kannertegen: „Hij's goed”, waarmede hij op zijn papegaaienmanier zeggen wou, dat duizenden breisteis juist Everlasting verkiezen om de pracht-eigenschappen, die ze voor een paar centen meer per werkstuk koopen.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Koopt geadverteerde artikelen!

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct

Mijnhardt's
zenuwtabletten 75ct
laxeertabletten 60ct
hoofdrijntabletten 60ct
Bij Apoth. en Drogisten

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

AMATA

Gevuld met heerlijke caramel, amandel en gember.

RINGERS

Let op den naam!

Durf te lachen!

Laat Uw lach een stralend lach zijn, die schitterend blanke tanden laat zien. Daar is PASTOL voor! PASTOL neemt alle aanslag weg, houdt Uw tanden gaaf en gezond en . . . . . maakt ze parelblank. Ook in tuben verkrijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

Boldoor's Pastol

maakt Uw tanden blank

't Nieuwe Jaar tegemoet!

Wij heffen den gevulden beker,
en roepen: „Een gelukkig jaar!“
Al is vervulling nog niet zeker,
wij hebben onze wenschen klaar.

Dat u geen zorg of kommer drukke —
ver blijve ziekte, leed en nood;
en dat u alle dagen lukke
wat gij beproeft, in klein en groot.

Maar vaak is voor den ééne zegen,
wat aan den ander schade doet;
de één wil zon, de ander regen;
wij echter wenschen 't allen goed;

HEILWENSCH

Den dokters razend veel patiënten;
gezondheid al wat adem heeft;
steeds volle beurzen den studenten;
er pa een zoon, die zuinig leeft;
den boeren, dat de opbrengst rijze
van koeien, groenten, melk en graan,
en het publiek, dat al die prijzen
geweldig naar beneden gaan;

den advocaten veel processen,
den rechters pensioen en eer;
de schatkist volte zonder bressen,
den burgers: geen belasting meer;

den mannen, dat zij thuis regeeren,
dat allen buigen voor hun wil;
en aan hun vrouwen, dat de heeren
zich schikken naar haar wensch en gril;

elk leger moog te voorschijn treden
als overwinnaar uit den strijd,
maar ons behoude God den vrede,
dit jaar en tot in eeuwigheid!

E. STANS.

HET JAAR 1934

Het jaar 1934 zal bestaan uit twaalf maanden. De maand *Januari*, welke naam klaarblijkelijk is afgeleid van het Latijnsche woord *janua*, deur, vormt den toegang tot het nieuwe

jaar. Het is onder de menschen gewoonte elkander op den eersten dag van deze maand geluk te wenschen, wat verder het heele jaar niet meer gebeurt. Men kan tot dit doel ook gebruik maken van felicitatie- en visitekaartjes; bij voorkeur van felicitatiekaarten, want visitekaartjes kan de ontvanger niet meer voor 'n ander gebruiken. Om het

den menschen nog makkelijker te maken, hebben edelmoedige menschen de nieuwjaars-advertenties uitgevonden; die hebben tevens het voordeel, dat men langs dezen weg zijn naam in de krant kan krijgen, hoewel gewoonlijk verkeerd gespeld. Januari is de maand der betaalde en onbetaalde rekeningen. De dagen zijn, tengevolge der voortdurende koude, nog erg kort, en dus zijn de avonden erg lang, en dus gaan de menschen nogal veel op plezier uit, hetgeen zij in schouwburgen en bioscopen en café's en op bals en concerten trachten te vinden. Wijl men in deze maand niets in den tuin te doen heeft, is het onverschillig, of men er een heeft, of op een bovenhuis woont.

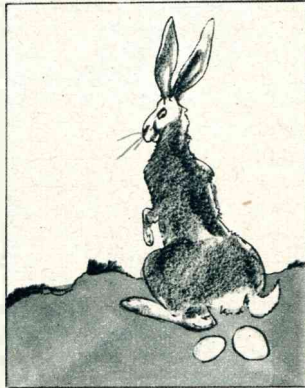
Februari is afgeleid van *febris*, koorts; het is dus de koortsmaand. Vanwege het Carneval worden namelijk de verstandigste menschen dwaas, zonder dat daardoor de dwazen verstandig worden. In deze maand dansen niet de muggen, maar de menschen, niet alleen voor hun plezier, maar ook uit naastenliefde, en dan heet zoiets liefdadigheidsbal. Of dit de reden is, dat deze maand ook Sprokkelmaand genoemd wordt, kunnen wij hier niet nader onderzoeken. *Carneval* of *carnelevamen* beteekent eigenlijk vleeschvermindering, maar men had dezen tijd beter geldvermin-

dering kunnen noemen, want wordt er niet veel aan carneval gedaan, dan heeft men veel geld nodig, om er ten minste nog iets van te maken, en wordt er wél veel aan gedaan, dan weet u 't wel. Op het veld en in den tuin kan men nu al van alles beginnen te doen, als men het niet te koud vindt.

In *Maart* beginnen de dagen al aardig te groeien. Bedden en boomen worden verplaatst, de bloembollen en de verkoudheden schieten uit. In *Maart* wordt ook het Paascheest gevierd, als het ten minste niet in *April* valt. In het laatste geval worden de Paascheieren ook later gelegd. In Duitschland worden de Paascheieren door hazen gelegd; de natuurgeleerden hebben dit verschijnsel, gelijk zooveel andere verschijnselen, nog niet kunnen verklaren. Ook de Maartsche viooltjes zijn bekend. *Maart* wordt de lentemaand genoemd. Geen mensch weet waarom. Wij voelen ons allen zeer ontroerd door het jonge groen en het Salvatorbier, beide alleen in deze maand echt. In *Maart* worden de schapen geschoren, dus hangen wij onze bontjas in de kast, en we dragen alles lichter.

April, in 't Latijn *aprilis*, de kiemmaand, volgt in den regel vlak op de maand *Maart*. De lente begint nu, zonder dat men het merkt; vandaar dan ook, dat er in *April* nog menigmaal sneeuw valt, vooral in de poolstreken. Op den eersten *April* worden velen deze maand in gestuurd, die zich anders nergens heen willen laten sturen. De zoogenaamde *Aprilgekken* zijn niet gevaarlijk, dus laat men ze vrij rondloopen. In deze maand worden snippen en andere vogels geschoten, maar veel vaker gemist. *April* is een der maanden, waarin men zijn vrienden geen geld moet leenen. In het geheel zijn er zoo twaalf. Het weer is in deze maand, gelijk in de meeste andere maanden, zeer grillig, evenals de gunst van het publiek en andere groote heeren. Gepensionneerden en renteniers hebben 't nu druk: de barometer verandert zevenmaal per dag van mee-

ning, net als de menschen, die in den trein over politiek praten. De beste barometer is de mensch zelf, als hij zich eerst een flink pak slaag heeft laten geven; voelt men het weer niet meer aan, dan kan men heel makkelijk een nieuwe portie krijgen. In deze maand moeten de vruchtboomen geocculereerd worden, behalve door degenen, die geen tuin of enkel paardenbloemen hebben.

Een wonderheerlijke maand is de *Mei*, als alle knoppen opspringen en de liefde in de harten ontwaakt. In deze maand worden dan ook de meeste prulverzen gemaakt. Wie erg poëtisch aangelegd is, kan misschien de Meiklokjes hooren luiden, maar de Meikersen zoekt men vergeefs. Wie zijn belasting nog niet afbetaald heeft, loopt in deze

maand gevaar, bij de keel gegrepen te worden. Vandaar noemt men deze maand ook *Bloeiemaand*. In den tuin heeft men het nu druk: eerst schoonmaken, dan zaaien, dan door den tuinman schoon laten maken en laten planten. De jeugd heeft het druk met Meifeesten en Meikevers. Het reisseizoen is nog niet begonnen, maar velen beginnen hun huwelijksreis; en gelijk zij pas hun hart verpand hebben, verpanden talloze anderen hun winterkleeren. Men moet in deze maand niet door smalle laantjes gaan wandelen, wijl de boomen zoo krachtig uitschieten.

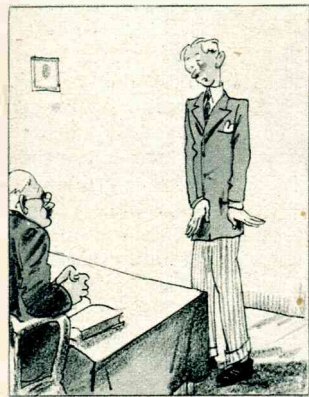
De maand *Juni* is een van die prettige maanden, die minder dan eenendertig dagen hebben, zoodat de menschen, die een vast inkomen genieten, nu maar achtentwintig dagen krom hoeven te liggen in plaats van negentwintig. Ook komen de vrouwen nu niet zooveel huishoudgeld te kort, hoewel de langste dag precies in *Juni* valt. Ook de radijsjes maken het in deze maand best, en het is een der aangenaamste werkzaamheden in den tuin, ze daar rustig, met een goed glas bier, te verslinden. Als men tijd heeft, kan men in deze maand, gelijk in een elftal andere, veel gaan wandelen. Gewoonlijk echter moet men, als men niet graag nat wordt,

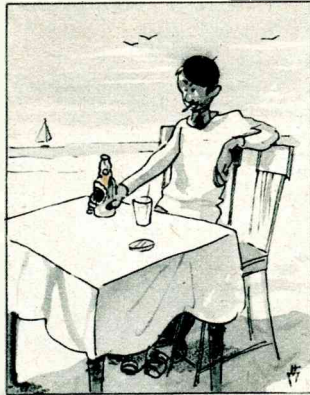
een paraplu meenemen, wijl het in Juni, wegens het binnenhalen van het hooi, vaak heele dagen regent. Opmerkelijk is nog, dat Juni de laatste maand is van de eerste helft des jaars. Geen andere maand kan op die eer bogen.

Juli — zoo genoemd door Julius Caesar, vóór zijn dood — is een zeer onaangename maand, ten eerste wegens de groote hitte, en ten tweede, wijl men hem zoo goed uit moet spreken, om hem niet met zijn voorganger te verwarren. In deze maand zijn de schouwburgen gesloten. Somwijlen echter worden er drama's van levende dichters voor de eerste en laatste maal opgevoerd, voor leeg stoelen. In deze maand hebben de wespen het goed, door de vele picnics, en er worden tuinfesten op het water gehouden, hetgeen men zomervreugde noemt. Zij, die geld en geen leerplichtige kinderen hebben, verlaten reeds vroeg in Juli de steden, om reeds in den heetsten tijd verfrissching te zoeken; wie wél leerplichtige kinderen maar geen geld heeft, blijft thuis smelten. In den tuin plukt men nu reeds eenige vruchten, die voldoende aangestoken zijn. Als men een boot heeft, of een vriend met een boot, kan men in deze maand trachten te zeilen.

Augustus is een der langste maanden van het jaar, en bevat gewoonlijk nog eenige honds-dagen, waarin sommigen slagen, anderen zakken. Deze maand heeft het recht op zijn naam van keizer Augustus gekregen. Augustus kan ook vermeerderaar betee-kenen, en ook zóó wordt de naam met recht gedragen, want in deze maand ondervindt onze dorst gestadige vermeerdering. In Augustus heeft de schoolgaande jeugd vakantie, de professoren gaan met massa's op reis en laten de wetenschap een tijdje rusten, waar de wetenschap zeer

wel bij vaart. Vaak heeft Augustus, behalve de gewone 31 dagen, nog eenige andere, b.v. een Juristendag, een Zangersdag, een Kleermakersdag, een Oudheidkundigendag, een Schrijversdag en vele andere, altemaal schoone gelegenheden tot gewichtigdoenerij en ontspanning.

Volgens velen is September de fruitmaand, maar in de practijk laat men het veel vroeger en veel goedkoper uit Zuid-Afrika komen. Wie van jagen houdt, zou in September zware herten kunnen schieten, als ze er waren; nu behelpe hij zich met bok-

gen. Volgens velen is September de fruitmaand, maar in de practijk laat men het veel vroeger en veel goedkoper uit Zuid-Afrika komen. Wie van jagen houdt, zou in September zware herten kunnen schieten, als ze er waren; nu behelpe hij zich met bok-

October, vroeger de achtste, nu de tiende maand van het jaar, ontleent zijn naam ongetwijfeld aan de Octoberfeesten, die in deze maand op verschillende plaatsen gevierd worden. October heet ook Wijnmaand, in tegenstelling met de maand Februari, waarin veel minder menschen jarig zijn. In de buitenlucht, en in de woningen der menschen, begint het vrij wat koeler en onbehaaglijker te worden, en menigeen kijkt verlangend naar den kalender, of het haast tijd wordt om de kachel aan te maken. De vakantie-vreugden zijn uit: de kinderen moeten weer naar school en de schouwburgen zijn weer open. De herfstkleuren in het bosch worden geprezen, en de herfstkleuren in de modemagazijnen worden bekeken. De gezellige avondjes beginnen weer, en menigeen verliest

met kaarten zijn geld of zijn vrienden.

De maand November is een winterig en vaak beneveld heer. Hij onderscheidt zich van zijn voorganger door de kortheid der dagen, die soms zelfs heelmaal niet beginnen. Ontluikende en uitgebloeide virtuozen veroorzaken eenheidensche massa concerten, en de omroepverenigingen geven weer geld uit voor de programma's. Ook verschijnen er tal van nieuwe romans en dichtbundels, maar die koopt niemand, want we hebben de leesbibliotheek nog lang niet uit. November draagt den bijnaam Jachtmaand, omdat in deze maand in de steden de jacht naar geld en vermaak weer met nieuwe woede begint. Wie nog niet tē erg van de crisis geleden heeft, laat een nieuwen fluweelen kraag op zijn jas van 1929 maken, en wie op een gevonden loterijbriefje een prijs gewonnen heeft, laat zijn kolenhok vullen.

December is het laatste mootje van het jaar, dat zijn dagen nu geteld ziet. De menschen hebben door koude en armoede huise-lijkheid geleerd, en zijn eindelijk tevreden — met warmte en erwtensoep. De kinderen snakken naar Sinterklaas en de ouderen werken en dichten in 't geniep, en hoe minder er in een pak zit, hoe leuker het gemaakt wordt. De étalages zijn nu op het mooist, en kijken kost tot nu toe niets. De schrijver kan over deze maand geen gekheid maken, want het is de maand van het Kerstfeest, dat alle geleden leed vergoedt met vrede en goeden wil. Wie bemind wordt, die is niet arm. En eeuwig bloeit de hoop, waarmee wij uit het eene jaar overstappen in 't andere — als punch te duur is, dan maar met anijsmelk.

W. v. G.

ONFEILBARE WEERVOORSPELLINGEN VOOR HET JAAR 1934

DOOR DEN OUDEN HERDER THOMAS

JANUARI.

Zoolang het ijs in slootjes houdt,
is het in deze maand nog koud;
valt in het water regen neer,
dan lijdt men door de vorst niet meer.

FEBRUARI.

Als 't sneeuwt op Lichtmis, reken vrij,
dan is de derde zeer nabij,
maar is de hemel klaar en hel,
dan komt dezelve even snel.

MAART.

Valt regen in het watervat
dan wordt gij, als gij uitgaat, nat,
en kraait het haantje op den elfden,
dan draait het weer of 't blijft hetzelfde.

APRIL.

Valt in April veel regen neer,
dan is het zelden zonnig weer.
Slaat den 25en neer de rook,
dan doet hij 't op St. Marcus ook.

MEI.

Zoals in Mei de winden waaien,
ziet men het torenhaantje draaien.
Twee katten op het dak in Mei,
dan is de maand April voorbij.

JUNI.

Als 't dondert op St. Barbara,
dan komt er vast een onweer dra.
Valt op St. Jan de regen neer,
dan is er kans op beter weer.

JULI.

Is het den 10en danig heet,
dan raakt de landman licht in 't zweet,
en roept de koekoek in het woud,
dan is het na vijf maanden koud.

AUGUSTUS.

Ziet gij de zon in 't zuiden staan,
dan kunt gij zonder bontjas gaan.
Als 't regent op St. Pieters Banden,
dan is de herfst weldra op handen.

SEPTEMBER.

Valt er den eersten onweer in,
dan is dat heel aan het begin.
Als ooevaars naar 't zuiden gaan,
treft gij er ras niet veel meer aan.

OCTOBER.

Al krijgt de druif nog zonnenschijn,
toch komt er veel onechte wijn.
Kijkt in October de muis uit 't gat,
dan wil zij eten of is al zat.

NOVEMBER.

Is het op Allerzielen warm,
dan huivert landman noch gendarm;
als 't regent op St. Maartenmorgen,
dan is het hooi allang geborgen.

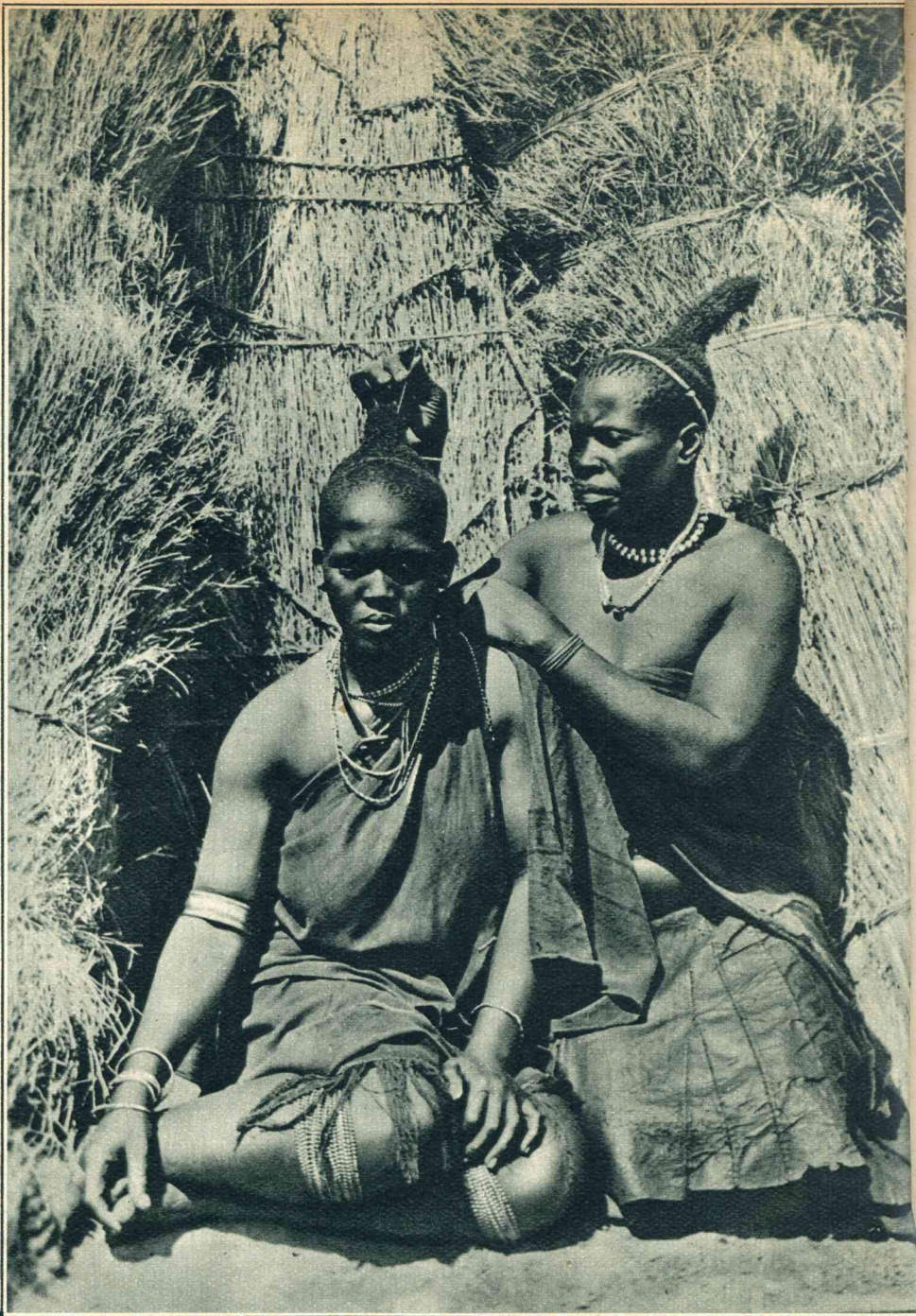
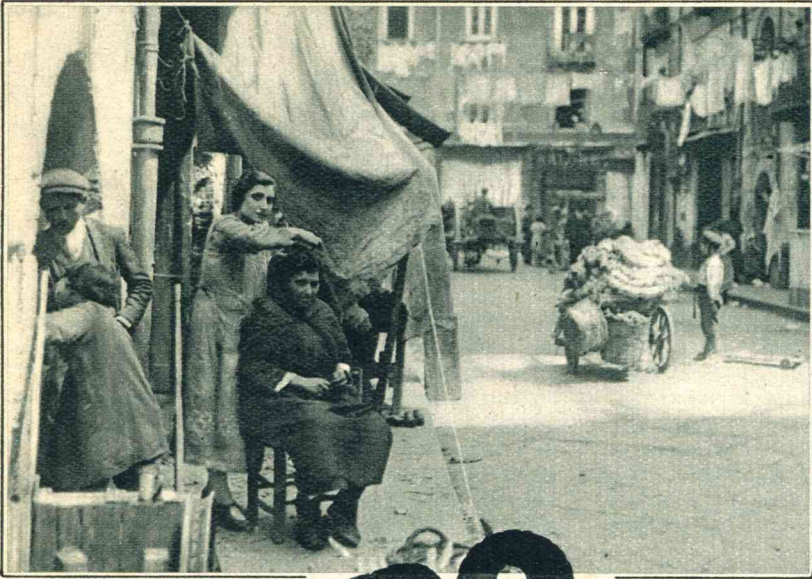
DECEMBER.

Is het op Kerstnacht koud en hel,
dan daalt de thermometer snel.
Of 't nat of droog is op het veld,
De feesten kosten altijd geld.

In het binnenland van Afrika wordt het vak van Figaro, den beroemd geworden barbier uit het bekende stuk van Beaumarchais „De barbier van Sevilla”, natuurlijk in de open lucht uitgeoefend. Daar is het ook frischer dan in de hut, waarop den geheelen dag de felle Afrikaansche zon brandt. De negers maken met zorg de hoofdersiering voor elkaar in orde, die bestaat uit een dikke, hooge pluim, bij elkaar gehouden met plantenvezels en houten haarspelden.

Te Napels is de dameskapsalon op straat, hetgeen in ieder geval de kosten voor het electrisch licht uitspaart.

FIGARO

De barbier van Caïro, die iederen morgen zijn salon in een tasch pakt en ergens op straat een plaatsje kiest.

Een kapper uit de achttiende eeuw; tijdens het poederen van de pruik, hetgeen op overdadige wijze geschiedde, werd het gezicht beschermd met een soort muts.

De Japansche worstelaars hebben een aparte haardracht, een klein knotje boven op 't hoofd, dat hun een niet overmatig krijgshaftig aanzien geeft. Voor deze beroepsvechters bestaan aparte kapsalons, die tegelijk een soort clubs zijn, waar de wedstrijden georganiseerd en de worstelaars gekozen worden.

Knieën als versteend...

Vrouw die 10 jaar reumafiek had, loopt nu gemakkelijk 6 K.M.!

„Sinds ik hier kwam uit Engeland, nu 10 jaar geleden,” schrijft ons een vrouw, „heb ik vreeselijke reumathiek gehad. Ik heb veel moeten liggen en eindelijk werd eraan besteed. Ik kocht medicijnen, waschmiddeltjes, smeersels en allerlei preparaten, tot ik er genoeg van had. Ik hoorde zoo vaak van Kruschen Salts, dat ik dacht: laat ik dat eens probeeren. In dien tijd waren mijn knieën zoo stijf geworden, alsof ze versteend waren. Ik was werkelijk wanhopig, want ik voorzag dat het niet lang meer zou duren, of ik zou me heelemaal niet meer kunnen bewegen en dat maakte me zoo treurig. Welnu, ik kocht een flacon Kruschen Salts en nam elken ochtend een theelepeltje vol. Toen de flacon op was, zei ik: Och, het is hetzelfde als al het andere; ik ben niets beter. Maar mijn man zei: Doorzetten. Probeer nog eens een flacon. Geef het den tijd op je bloed in te werken. Wel, toen kocht ik nog een flacon en voordat die op was waren mijn knieën niet meer zoo stijf. Ik kon het zelf nauwelijks gelooven, toen ik weer kon bukken en opkomen zonder hulp. Ik was er zoo blij over. Ik ging door met Kruschen en werkelijk, ik ben dezelfde vrouw niet meer. Onlangs liep ik 6 K.M. en voelde me best, terwijl ik

vroeger nauwelijks door de kamers kon loopen. Mijn man is den heelen winter zonder werk geweest, maar ik moet mijn Kruschen hebben, vóór dat ik geld aan mijn eten besteed. Het is té belangrijk dat men gezond is en goed kan loopen. Ik voelde me verplicht U dit alles te vertellen, opdat het ook anderen goed kan doen. Mevr. E. A.”

Wat hoeft er nog meer gezegd te worden om andere lijdens te overtuigen? Het beste is, probeer Kruschen zelf eens.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C. Let op dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Wijziging Ongevallenverzekering

In verband met het bepaalde in art. 9 der verzekeringsvoorwaarden brengen wij ter kennis van onze abonneés, dat aan art. 5 sub d wordt toegevoegd:

„of indien een en/of ander, bedoeld in de eerste alinea van dit artikel, het gevolg is van de inwerking van warmte (als bijv. bij warmtestuwing en dergelijke), of koude (als bevrozing en dergelijke)”; dat in artikel 5 sub a (vermeld onder de alinea aanvangende met de woorden: „van deze verzekering zijn.....” enz.) vervalt: „of daarbij desbewust tegenwoordig zijn”;

dit wordt gewijzigd in:

„of daarbij desbewust tegenwoordig zijn, of wanneer zij in de nabijheid van licht ontplofbare stoffen (waaronder te verstaan licht ontplofbaar opgevat als een eigenschap der stoffen, ook al bevinden zich de stoffen in eenig omhulsel of andere verpakking) desbewust vertoeven.”

Aan artikel 3 wordt achter „Voor verkeersongevallen” toegevoegd: „(waaronder ook te verstaan ongevallen, voorkomende bij het gebruik van een rijwiel, auto of andere, al dan niet mechanisch voortbewogen middelen van vervoer en/of ongevallen, ontstaan door den toestand van den weg en verder ongevallen, veroorzaakt door het in aanraking komen met genoemde middelen van vervoer).”

DE DIRECTIE

J. CERATI

HAARKUNDIGE
AMSTERDAM
VOSSIUSSTRAAT 2

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijksche toepassing onovertroffen resultaten. Te spreken alle werkdagen van 10—12 en 1—6 uur en des Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 7—8 uur en volgens afspraak.

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118, Amsterdam
BESTE HAARKLEUR- EN HAARGROEIMIDDEL
Afgehaald f 2.— per flacon
Franco na toezending v. f 2.40
per postwissel of aan postzegels, rembourst f 2.60.

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzetz vergrooten

Postzegelnieuws

m. Encyclop. 35 jrg. f 2.— p. j. Prfnr. gratis. Versch. 1000 st. f 1.80, 2000 f 4.—, 3000 f 10.—, 10000 f 85.— Zichtz. op aanvraag. **R. KINGMA.** Apeldoorn, Postr. 99018, Tel. 3536

De vorst bewijst, dat Amsterdammers nog wel eens iets in de grachten gooien.

Er is overal te veel van, behalve van **BEKWAMEN!**

Zuiver individueel technisch onderwijs volgens de schriftelijke methode geeft

HET NEDERLANDSCHE TECHNISCUM PBNA TE ARNHEM

Onze uitvoerige lessen zijn gericht op de eischen der practijk.

Enkele van onze ± 200 cursussen

— BOUWKUNDE
Aannemer v. bouwkl. werken
Bouwkundig Opzichter
Bouwkundig uitvoerder
Bouwkundig teekenaar
Burgerbouwkundige
Gasttechnicus
Techn. Ambt. Bouw- en Woningz.

— WATERBOUWKUNDE
Aannemer v. waterb. werken
Betontechnicus
Betonwerken
Landmeetkundige
Techn. Ambten. b. d. Rijkswaterst.
Uitvoerder wegebouw
Waterbouwkundig opzichter
Waterbouwkundige
Wegentechnicus

— WERKTUIGBOUWKUNDE
Auto technicus
Bedrijfsleider
Koeltechnicus
Machine-constructeur
Textielbaas
Vliegtuigtechnicus
Werktuigbouwkundige
Uitvoerconstructeur

studeer **techniek thuis!**

— ELECTROTECHNIEK

Electrotechnisch opzichter
Electrotechnicus
Installateur
Machinistenexamens
Radiotechnicus
Sterkstroombouwer
Voorman electr. tractie
Zwakstroombouwer

— CHEMIE

Algemeene scheikunde
Analyst
Candidaat technisch chemicus
Oliën en vetten
Technisch chemicus

— GEZEL EN MEESTER

Versdhillende ambachten

— N.O.-EXAMENS

N I
N III, aant. op N III
N IV, aant. op N IV
N V, aant. op N V
N IX a en b; N X
N X VI a
N b, N c, N o, N f, N h, N j, N k

•
Vlugge studie
Uitvoerige correctie
Slijpde verzending

•
Vraag 't kosteloos prospectus 12 E aan bij

PBNA

HET NEDERLANDSCH
TECHNICUM
ARNHEM

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Met een zacht gerinkel van gebroken was het raam geweken voor haar kracht. Het vloog open -- en het gezicht van Minnie Morris kwam tegenover het gezicht der vertoornde dame; maar Minnie Morris was zelf geen haar minder vertoord.

„Hoor eens, mevrouw Hamble! Al ben ik een onopgevoed schepsel, dat niet overweg kan met d'r geld -- ik heb ten minste genoeg fatsoen om te weten, dat 't niet te pas komt, dat een mensch op zoo'n manier spreekt tegen 'n ander, waar ze tienmaal in 't niet bij zinkt, al heeft ze 'n grooter huis" -- snuf -- „en personeel, dat 'n beetje meer verbeelding hêt...”

„Minnie! Juffrouw Morris!" kwam de arme mevrouw Owen tusschenbeide. „Stil toch!"

„Neemt u me niet kwalijk, mevrouw Owen, maar ik zou niet weten waarom. 't Is jammer dat ik 'n ruit heb gebroken, maar ik ben blij, dat ik die dame es ronduit kan zeggen, hoe ik over d'r denk." En het meisje met het touwachtige haar en het goedkoope jumpertje nam snel en krachtig haar kans waar. Zij nam het midden van het tooneel -- van de veranda dan -- in en sproeide woorden. „Hoe krijgt u 't in uw hoofd, om te beweren, dat mevrouw Owen d'r kinderen om geld wil laten trouwen! En da's nogal een dame! Ik heb in 'n erg min kosthuis gediend, maar daár hoorde je zulke dingen nog niet eens zeggen! Juffrouw Evangeline hêt zich enkel en alleen met uw zoon verloofd, omdat ze toen net in de jaren was, dat 'n meisje met d'r eige geen raad weet. Mooie engagementen! 't Is maar goed, dat ze 't uit hêt gemaakt." Zij wendde zich tot Evangeline, wier warme instemming zij door het zwijgen heen voelde. „En wat ze nou praat over 'n goudvisschie -- as ze daar mijn mee bedoelt -- daar mot ik om lachen." Juffrouw Morris wendde het gelaat af, om dien lachlust bot te vieren; en misschien ook, om den blos te verbergen, die haar overigens zeer goed stond. Wat een geluk, zoo dacht zij stil, dat Ronnie dit niet gehoord had -- dat Ronnie veilig uit de voeten was, met zijn motorfiets. Zij praatte door. „En as u denkt, dat ik wachten mot, tot ik an de haak wor geslagen, dan heb u 't leelijk mis, mevrouw Hamble!"

„Ja, dat begrijp ik." Mevrouw Hamble was weer op adem, en kon weer glimlachen. „Ik heb ten minste wel meer gehoord, dat 'n meisje met de eerste post een aanzoek krijgt, als ze de Sweep wint."

„Achtentwintig heb ik er gehad tot nu toe, om nou maar te zwijgen over de eenenveertig kinderen, die ze me willen laten adopteeren, en de twintig dames, die mij willen adopteeren -- allemaal menschen met blauw bloed. Maar as u praat over an de haak slaan, dan zel ik u es wat anders vertellen."

Zij zweeg, klaarblijkelijk om adem te scheppen.

„Ga uw gang."

„Ik heb allang een galant. Ik bin al 'n maand of zes verloofd, as u 't weten wil, dus ik heb geen mensch noodig!"

„Nu is 't genoeg. Nu moet je heusch je mond houden, Minnie," sprak mevrouw Owen, in een poging, om het gezag terug te vinden, dat zij nog maar twee korte weken geleden over die kleine feeks had kunnen uitoefenen. „Je gaat heusch te ver."

„Ik bin toch zeker niet begonnen? As ik mevrouw Hamble een goeien raad mag geven..."

„Dat mag je niet!" kwam Evangeline er nu tusschen; zij wierp de azalea's op het roestige verandatafeltje. „Toe, Min! Stil nu maar!" En zij stak haar hand uit, zooals zij die in een zusterlijk gebaar naar Minnie had uitgestoken, toen zij gespannen naar het verslag van de race hadden zitten luisteren.

Minnie zweeg, maar niet om dat verzoek. Er gebeurde nu iets anders, iets onverwachts, dat haar tot zwijgen noopte. Op de veranda was Anne Hilton verschenen, het bleke meisje uit een lunchroom, dat zooveel bittere ervaringen had opgedaan, vóór zij hier de plaats van Minnie kwam innemen.

„Is er iets?" vroeg mevrouw Owen snel, haar aanziende, want het gezicht van het meisje was vertrokken en bleeker dan ooit. „Wat is er?"

Met een stem, die beede van schrik, vertelde Anne: „O mevrouw, er is politie!"

DE RTIENDE HOOFDSTUK -- IN NAAM DER WET. No. 7

„Politie?"

„Ja, mevrouw."

Voor Anne Hilton, het Londensche meisje met bittere ervaringen, klom het woord politie klaarblijkelijk zeer verontrustend. Mevrouw Hamble ging wat rechter zitten, en keek triomfantelijk.

De politie was er! Dat gaf haar weer iets te vertellen aan haar vriendinnen! Geheel op eigen initiatief, zonder haar zoon te raadplegen, had mevrouw Hamble zich tot den burgemeester van het dorp gewend, den ouden heer Davis, die zoo bang voor haar was, dat zij hem een verklaring onder eede had laten opnemen. Maar reeds toen zij hem verliet, kwam twijfel in haar op. Verdenking, die gegrond was op praatjes van het personeel, was misschien wel een beetje lichtvaardig...

Maar zij putte weer moed bij dit tastbaar vertoon van de macht, die zij had willen oproepen. Hier was de politie -- twee man, die met stevige stappen de tegels van de veranda betraden.

Mevrouw Owen scheen in hun verschijning niets vernederends te zien. Ze zei glimlachend: „Goeden middag". Glimlachend! Eigenlijk was zij blij, dat het bezoek een einde had gemaakt aan het duel tusschen Minnie en mevrouw Hamble. De twee mannen, zoo statig aangediend als „de politie", waren trouwens bekenden: Mervyn Rees, de oudste broer van hun hulpje Johnnie, in uniform, en sergeant Pritchard, met een dikke overjas aan, die hem een beetje te groot, en een bolhoedje op, dat hem een beetje te klein was.

„Wat was er van je dienst, sergeant Pritchard?" hielp mevrouw Owen de verlegen menschen. „Collecte voor jullie voetbal-club?"

„Nee, mevrouw. Nee, geen collecte. Eigenlijk niet."

„Hallo. Goeden middag!" Ronnie verscheen, nam met een beleefd glimlachje zijn pet af voor de bezoekster en lachte vriendelijk tegen de politie. „Ik zag je de laan inkomen, Rees, dus toen ben ik maar teruggegaan." De agent was merkbaar blij, dat hij hem zag -- zij hadden elkaar hun heele leven gekend, en in hun schooljaren wel samen gespeeld. „Kwam je opteekenen voor de hondenbelasting?"

„Nee, meneer, dat niet. Ik... enfin, sergeant Pritchard heeft me meegenomen."

„En 't spijt me genoeg, dat ik de familie lastig moet vallen, meneer. Maar u weet, dienst is dienst. Ik kom vanwege die inbraak laatst, meneer."

„Inbraak? Hier?"

„Nee, meneer -- die inbraak van laatst dien Zaterdag -- op Pantavon."

„O, jawel," zei Ronnie. „Dat vind ik heel interessant, sergeant Pritchard. Vertel er maar eens wat van."

„Ja eh..." De man ging met zijn zakdoek langs zijn voorhoofd. „'t Gaat eigenlijk om een klein bevel tot huiszoeking, meneer. Ik zal u niet langer ophouden dan..."

„Bevel tot huiszoeking? Tegen mij?"

„Welnee, meneer Ronnie. Wat denkt u wel. Heelmaal niet," grinnikte de sergeant. „Tegen die jongedame, meneer." Hij keek naar de plaats, waar Minnie tegen een stijl van de veranda had gestaan. „Hé, waar is ze nou? O, ze is er nog."

Want Minnie kwam overeind; zij had gebukt, om de stukjes glas van de gebroken ruit in haar hand te verzamelen. Minnie zei niets. Zij keek alleen een beetje verwonderd, maar volkomen gerust, naar Ronnie. Ronnie glimlachte even, en wendde zich toen tot de dienaren der wet.

„Jullie hebben toch zeker gehoord van het buitengewone fortuintje, dat juffrouw Morris ten deel is gevallen?"

„Ja zeker, meneer Ronnie, daar hebben we zeker van gehoord. Er wordt haast nergens anders meer over gepraat!"

„Maar mijn zilver is vóór de Sweepstake gestolen!" Ronnie keek met een vluggen blik naar mevrouw

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn", een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst. Zij is ook de oorzaak, dat Evangeline dien middag haar verloving verbreekt. Haar geld laat Minnie beheeren door de firma, waar Ronnie bij in dienst is.

Hamble en sprak toen den sergeant weer aan: „Jullie weten zeker, wat ik van mijn beroep ben? Dat ik bij mijn oom in de firma ben? Als advocaat ben ik opgetreden als rechtskundig raadsman van juffrouw Morris.”

Mevrouw Hamble beet op haar lip. Zij begreep, hoe dom zij geweest was, door er niet aan te denken, dat de zoon des huizes advocaat was.

„Dus laat me eerst dat bevel tot huiszoeking maar eens zien.”

„Alstublieft, meneer Ronnie. Met alle plezier.” Met alle plezier ook werd het papier te voorschijn gehaald en overhandigd.

Ronnie las het, en mevrouw Hamble, die naar hem zat te kijken, verloor onderwijl haar zelfvertrouwen. Ronnie Owen lachte. Hij grinnikte, toen hij de handtekening van den burgemeester bekeek. Die arme oude stakker! Als er een vergissing mogelijk was, kon men er op rekenen, dat de oude heer Davis die beging! Toen wendde hij zich vormelijk tot zijn cliënte. „Wilt u 't lezen, of zal ik 't voor u behandelen?”

„Ik heb geen verstand van wetten. Gaat u uw gang maar alstublieft.”

„'t Is in orde.” Hij gaf het papier terug. „Je zult je plicht moeten doen, sergeant Pritchard.”

„Maar, Ronnie! Wat is er toch aan de hand?”

„'t Is niets, moeder — ze zullen alleen de kamer en de koffers van juffrouw Morris na moeten zoeken,” zei Ronnie droogjes, „om te zien, of er ook iets bij is, dat bij mevrouw Hamble gestolen is.”

„In mijn koffer?”

„Maar, Ronnie! Dat is toch te gek! Mevrouw Hamble...”

Ronnie sprak tot de politie.

„Deze stap wordt gedaan wegens inlichtingen, door deze dame verstrekt, is 't niet?”

„Ja, meneer.”

„En ze heeft behoorlijk haar verklaring onderteekend, onder eede?”

„Ja, meneer Ronnie. Daar weet u natuurlijk alles van.”

„Ik vraag me alleen af, of de dame er zelf óók alles van weet. Ik moet zeggen, mevrouw Hamble, dat u nogal een stouten zet gewaagd hebt.”

„Dat kan wel,” zei mevrouw Hamble in machteloze woede, want zij had dien Ronnie nog als kleinen jongen gekend, hij had de zwager van haar zoon kunnen worden, — en nu deed hij zoo koel en uit de hoogte, alsof hij een vreemde advocaat was. „'t Is geen pretje, bestolen te worden, Ronnie!”

„Dus u neemt de verantwoordelijkheid op u, voor wat u gedaan hebt?”

„Ik ben geen advocaat; niemand kan van me verwachten, dat ik verstand heb van al die ambtenarij.”

„Dan zal ik u één ding zeggen: dit bevel kan ingetrokken worden, als u zich dadelijk wendt tot den ambtenaar, die het gegeven heeft.”

„Dat doe ik niet,” gaf de vertoornde dame ten antwoord. „Wat heb ik er aan? Die vervelende oude Davis en die inspecteur... Als er bij je ingebroken wordt, wil je natuurlijk...”

„Meent u werkelijk, dat juffrouw Morris iets van die inbraak afweet?”

„Je hoeft me geen verhoor af te nemen, Ronnie!”

„Mag ik vragen, of u gehandeld hebt op aansporing van anderen? Neen?”

Vurig zat mevrouw Hamble te wenschen, dat deze vastberaden jongeman, die tusschen haar en Minnie Morris instond, niet thuis ware geweest.

„Hebt u misschien gewichtige redenen gehad, om dien stap te zetten?”

„Is jullie keukenmeid thuis?”

„Wou u onze keukenmeid laten getuigen?”

„Ja! Dat wil zeggen — nee. Maar ik wou haar wel even spreken.”

Het was namelijk de keuken-

meid der Owens, uit wier mond het personeel van mevrouw Hamble eenige praatjes had opgevangen over het gewezen binnenmeisje, dat de Sweep gewonnen had.

„Margaret heeft vandaag vrij, is 't niet, Anne?”

„Ja, mevrouw. Ze is naar een begrafenis, met den trein.”

„Enfin, in ieder geval, ik wil, dat er op de kamer van dat meisje huiszoeking wordt gedaan, en ik heb er de moeite voor over gehad, om 't gedaan te krijgen. Je kunt er niets tegen beginnen,” sprak mevrouw Hamble, die weer hoe langer hoe boozter werd. Ronnie gaf met koele onverschilligheid toe, dat hij tegen het bevel tot huiszoeking niets beginnen kon — hij wou er alleen maar even op wijzen, dat er sprake zou kunnen zijn van boosaardig opzet of andere minder fraaie beweegredenen — en dan zou hij zijn cliënte aanraden, tot het bittere einde toe door te zetten. Máár mevrouw Hamble kon nog terug, als ze wou.

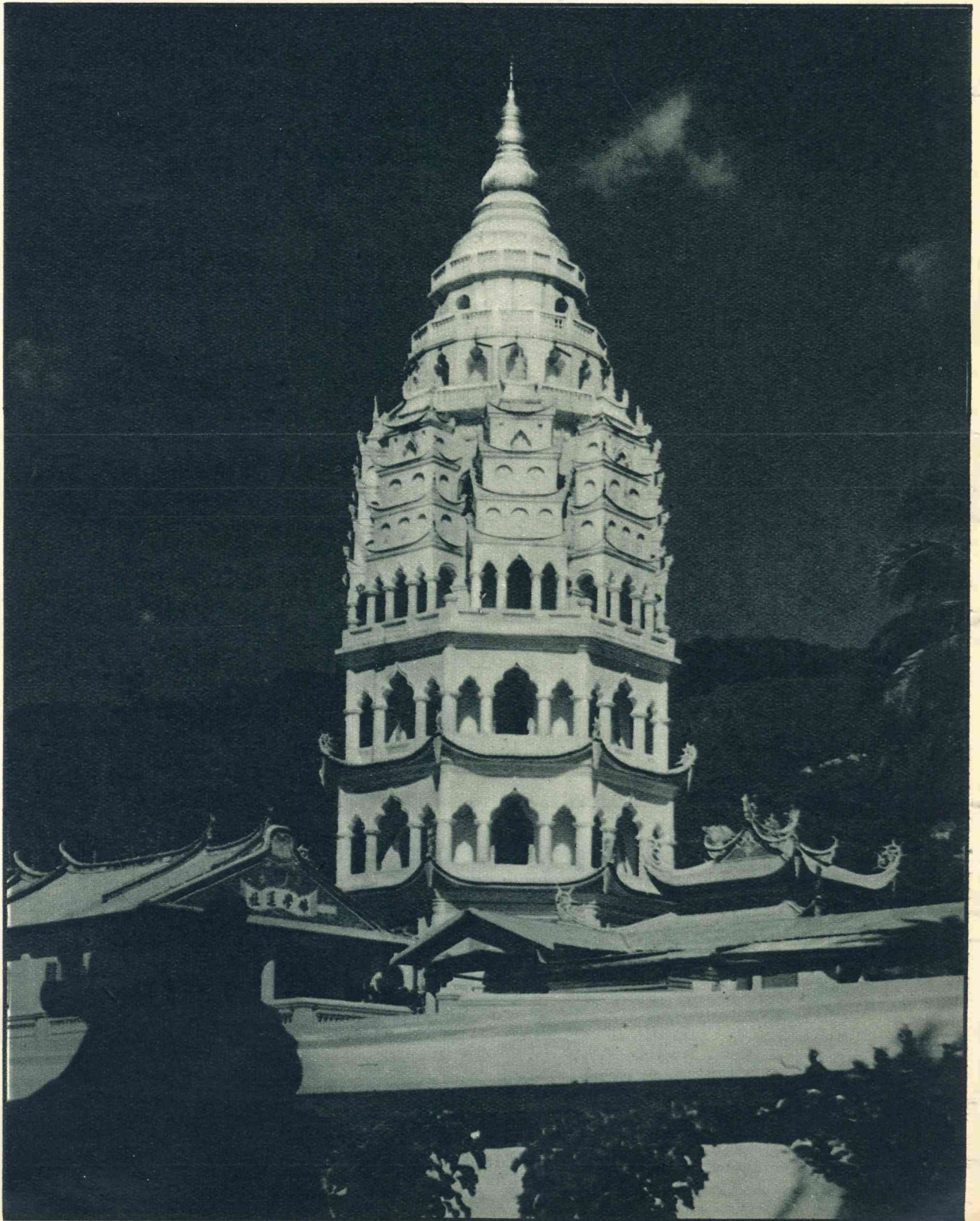
„Toe... dat is heusch 't verstandigste,” pleitte mevrouw Owen. „Ik kan volkomen voor juffrouw Morris instaan. U zult toch...”

„Nee! Nu zet ik 't door. Al was 't alleen maar, om die brutale kat te straffen voor dat optreden van zoeven.” Haar stem beefde van woede. „Ik heb redenen om te veronderstellen, dat die juffrouw Morris — al heeft ze nà dien tijd nog zooveel geld gekregen — iets tusschen haar bagage verstopt heeft, dat ze liever niet laat zien.”

„Wát dan bijvoorbeeld,” snauwde Ronnie.

„Dat zullen we nu juist eens zien...”

„Dan...” begon Ronnie. Hij wou zeggen: „Dan lijkt het me maar het beste, dat mijn cliënte, zuiver voor den vorm, die dame haar zin geeft,” toen

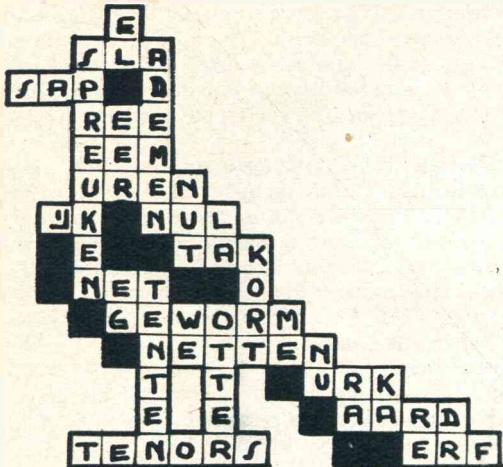
Yer van hier.

Een Boeddhistische toren-tempel op Penang (Straat van Malakka).

PUZZLES EN PROBLEMEN

Correspondentie over deze rubriek gelieve men te richten aan de redactie, met vermelding: Puzzle-rubriek.

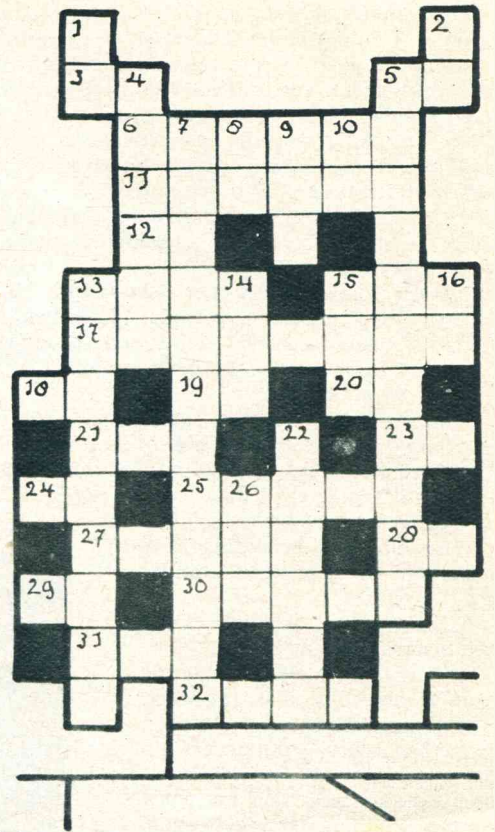
Oplossing van kruiswoordraadsel nr. 21, in het nummer van 15 December.

De naam van het zware ijzeren voorwerp is: anker (haan + kerk - hak = anker).

KRUISWOORD- RAADSEL Nr. 22

HORIZONTAAL		29 noot
3 getij		30 op elkaar
5 meisjesnaam		31 tijdaanduiding
6 stad in Griekenland		32 fijne vederen
11 Indisch vorstenver- (blijf		
12 voedsel		VERTICAAL
13 oude bewoner van Z. (Amerika		1 pers. voornaamwoord
15 telwoord		2 vader
17 verhoogingen van een vloer vóór een troon		4 scheidingsteekens in (het water
18 voortzetsel		5 kenmerken
19 noot		7 een spelbord
20 afkorting „eerstko- (mend”		8 uitroep van verras- (sing
21 Bijbelsche naam		9 wandversiering
23 maat		10 nee (Eng.)
24 voegwoord		13 soort hout
25 een flinke jongen		14 maat
27 kloosterkleed		15 plaats in Gelderland
28 water in Friesland		16 de onbekende
		22 6 bladen papier
		26 volgroeid

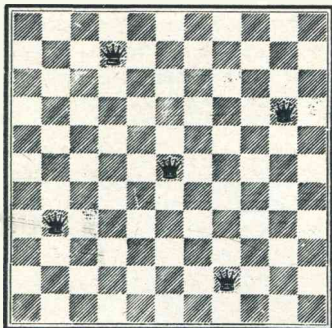

OPLOSSINGEN PROBLEMEN VORIGE RUBRIEK

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan den heer H. de Jongh.

311. (Sphinx)

Zooals wij reeds opmerkten, zijn er vijf dames noodig om het gewone schaakbord (8 x 8 velden) te beheerschen. Op onderstaand groot bord (11 x 11 velden) komt de kracht der vijf samenwerkende dames echter veel beter tot haar recht. De 121 velden worden ieder door minstens één dame beheerscht.

312. (A. Keirans). De stand was :

Wit : Kg1, Dc1, Te1, Lb4, Lh5.
Zwart : Ke1, Tc3, Tg3, Pb2, Pd1, pionnen d4, d5, f4, f5, g2.

Mat in twee zetten :
1. Lb4 : e7! enz.

313. (R. Naglis). De stand was :

Zwart : 3, 8, 12, 14, 16, 18, 19, 21, 23, 24, 35.
Wit : 27, 31, 32, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 47, 50.

Wit.   Zwart.
1. 31—26!   23—28

Oogenschijnlijk de aangewezen voortzetting, doch Wit wint nu als volgt :

2. 32 : 23   21 : 34
3. 41—37   18 : 29

Anders wint Wit eenvoudig door 44—40 !

4. 26—21   16 : 27
5. 44—40   35 : 44
6. 50 : 30   24 : 35
7. 37—32   27 : 38
8. 42 : 2 !

Wit wint.

TER OPLOSSING:

314.

Auteur : J. Nielsen.

Stand in cijfers :

Wit : Kc4, pionnen b6, c7.
Zwart : Kd7, Tc8.

Wit speelt en maakt remise.

315.

Hoeveel verschillende getallen kan men vormen van de cijfers : 1, 2, 3, 4, 5? Ieder cijfer mag in ieder getal slechts één maal voorkomen.

En wat is de som van die getallen?

Tenslotte de vraag, waar het vooral om gaat :

Hoe kan men een en ander het eenvoudigste berekenen, zonder van algebra gebruik te maken?

316

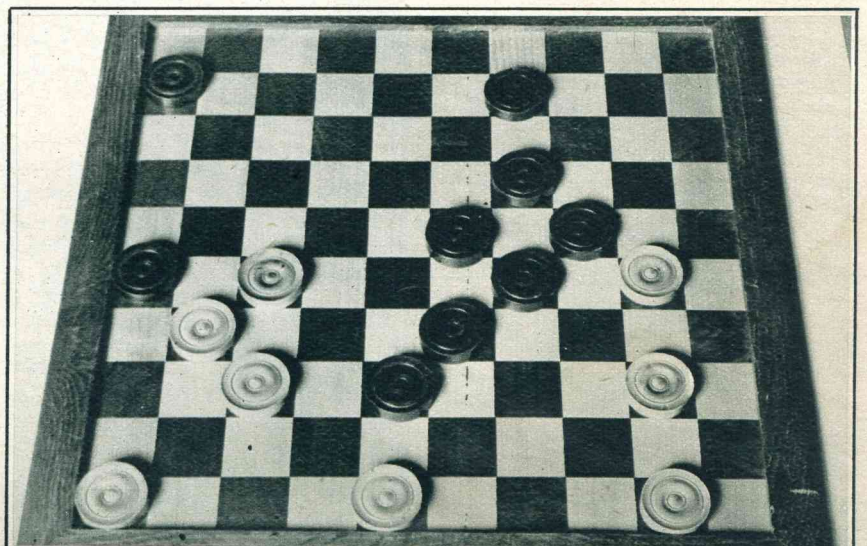
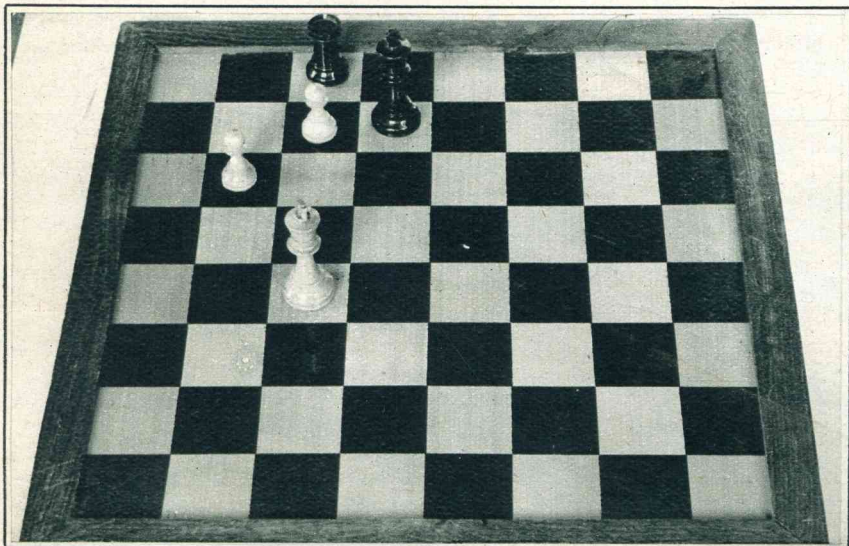
Auteur : G. L. Gortmans

(Naar een idee van P. N. Faure)

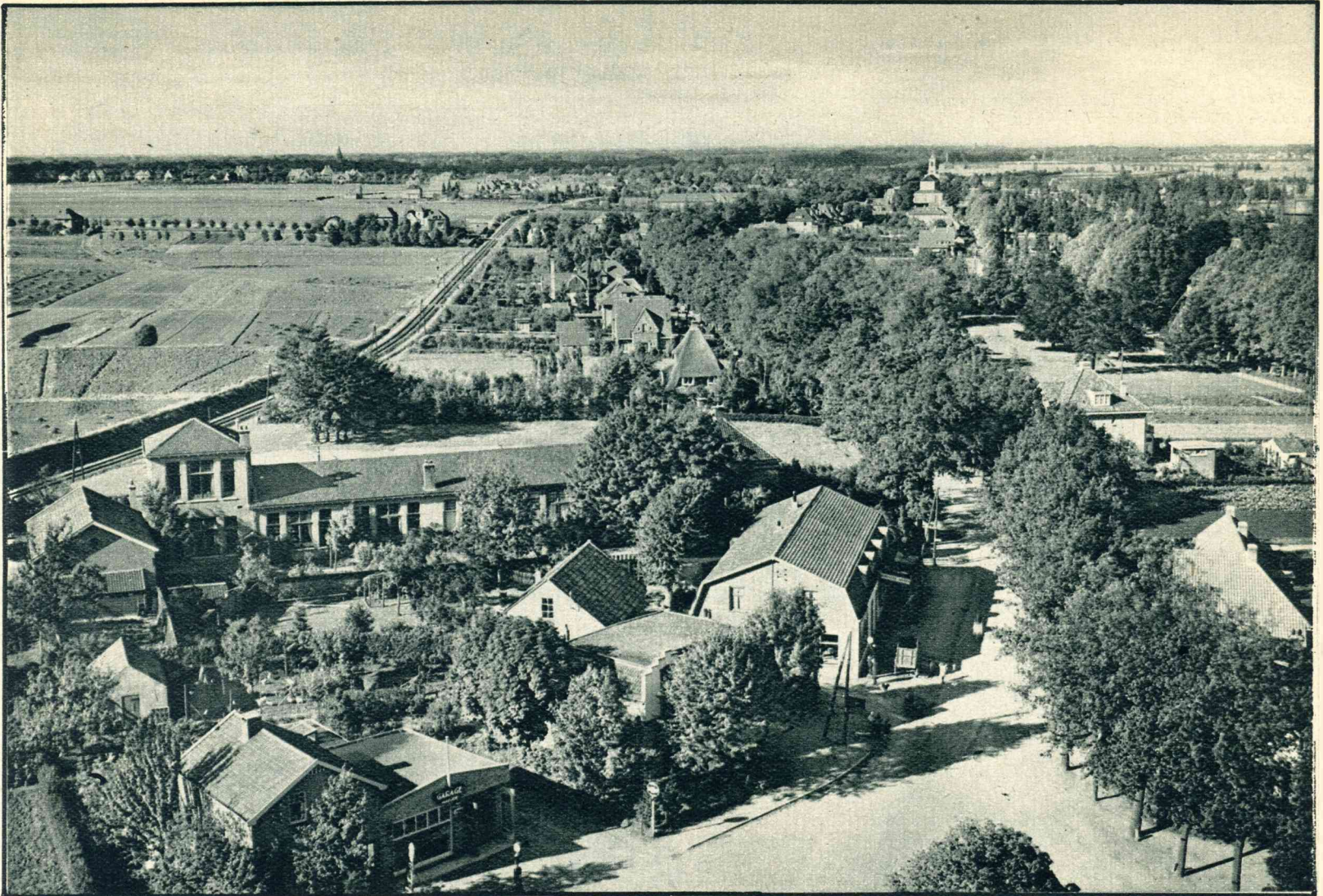
Stand in cijfers :

Zwart : 6, 9, 19, 23, 24, 26, 29, 33, 38.
Wit : 27, 30, 31, 37, 40, 46, 48, 50.

Wit speelt en wint.

Op reis door Nederland. Panorama van Soest.

de cliënte zelf naar voren kwam, en met opgeheven hoofd aan mevrouw Hamble vroeg: „Denkt u soms, dat ik wat met die inbrekers te maken heb?”

Mevrouw Hamble antwoordde ontwijkend. „Ik heb niet direct beweerd, dat die juffrouw een medeplichtige is van de inbrekers, die mijn zilver gestolen hebben...”

„Ik heb geen zilver in me handen gehad, behalve wat ik hier in huis heb motten poetsen. Waarom mot er dan in mijn boeltje gesnuffeld worden?” Er klonk echte weerzin in haar stem.

„Dat is bij mijn personeel ook gebeurd.”

„Maar ik ben uw personeel niet. Dus hoeven ze mijn rommel ook niet door mekaar te gooien...”

„Het bevel...”

„Laat me uitspreken astublieft. Ofschoon ik 't vervelend vin, vreemde mensen an me boel te laten zitten, net as die dewanen, die je koffers door mekaar halen waar iedereen bij staat, om te kijken of er geen sigaren of sigaretten of revolvers of drank of parfum inzit...”

„Juffrouw Morris schijnt nogal op de hoogte te zijn met smokkelarij!”

„Heb ik op de film gezien. Iedereen toch zeker? Maar ofschoon ik niks met geen inbrekers te maken heb, zou ik toch wel es graag willen weten, wat u eigenlijk denkt dat ik gesmokkeld heb! Zoek m'n boeltje maar gerust na voor mijn part.”

„Wilt u er even nota van nemen,” zei Ronnie kalm, „dat juffrouw Morris niet 't minste bezwaar maakt?”

Allen knikten. De politie-menschen, die zich nog merkbaar niet op hun gemak voelden, waren opgelucht, dat meneer Ronnie de zaak zoo in handen nam.

„Sergeant Pritchard, gaat u met juffrouw Morris en Rees naar boven. Is 't niet het beste, dat mevrouw Hamble er bij tegenwoordig is?”

„Voor mijn part gaan jullie allemaal mee kijken,” riep juffrouw Morris uit. „Stuk voor stuk!” Zij kwam achter den rug van mevrouw Hamble, alsof zij haar voort wou duwen, zooals men een kat een kamer injaagt, waar muizen zijn. „Zoo, as u klaar bent? Pff! Ik bin waarachtig zelf nieuwsgierig, of u wat vindt. Dezen kant op. Pas op 't trappetje! Toe dan — gaat u mee? Allemaal astublieft!”

Toen gingen zij allen — mevrouw Hamble, mevrouw Owen, Evangeline en Ronnie, en daarna sergeant Pritchard en de agent Rees met Anne Hilton — achter het tengere, goedkoop gekleede, verdachte wezentje aan naar binnen, de gang en de hall door, en de trap op naar de logeerkamer.

VEERTIENDE HOOFDSTUK — NIETS AAN TE GEVEN?

„Zoo, is dat nu de kamer van juffrouw Morris?” zei mevrouw Hamble, de kamer binnenstappend, vastbesloten, het geval door te zetten met de vrijmoedigheid, die nu haar innerlijke onrust bemantelde. Al kwam er verder niets van, dan had zij in ieder geval de Owens eens flink nijdig gemaakt — die Owens, voor wie de heele streek altijd partij trok. Zij glimlachte dus, alsof dit een ge-

wone visite was, tegen haar gastvrouw, en vertelde haar, dat zij dit altijd zoo'n prettige kamer gevonden had!

Geen enkel voorwerp, met ongeveer den prijs en den ouderdom, ontging aan den blik van mevrouw Hamble.

Er stond een antiek ledikant van donker eikenhout, met het familiewapen der Owens. Maar op de spreij van oud brocaat lag de nachtpon van juffrouw Morris in een vierkanten witten nachtzak met „Goeden nacht” er op — een echt bazar-koopje; en uit een bazar kwamen klaarblijkelijk ook de toilet-artikelen van juffrouw Morris — de houten haarborstel, de witbeenen kam, 't goedkope fleschje lavendelwater en 't speldenbakje van groen celluloid — die vóór den schildvormigen spiegel van de toilettafel lagen. In een speldenkussentje stak haar zilveren broche met de zilveren krulletters: „Minnie”.

„En dat is zeker haar bagage.”

Aan den voet van het bed, op den kofferstandaard, stond een kleine kist, mosterdgeel geschilderd — een meubel, dat als stoffeering had kunnen dienen op een schilderij: „Haar eerste betrekking”, een dienstmeisje voorstellend, dat het weeshuis verlaat. Er onder, op den grond, stond een mandenkoffertje, met een ouden riem dichtgebonden.

„Die zullen we zeker open moeten hebben?” vroeg de sergeant verontschuldigend.

„Ja. U. En verder blijft iedereen overal af,” zei Ronnie zeer duidelijk, met een blik naar mevrouw Hamble. Toen ging hij de kamer uit. Zijn moeder en zuster waren al voor 't raam gaan staan, en keken naar de goudgele azalea's in den zonneschijn, met den achtergrond van verre heuvels; alleen de scherpe blik van mevrouw Hamble keek naar de handen van sergeant Pritchard, die aan het deksel van den ongesloten koffer morrelden.

„Geen wonder, dat er gesproken wordt van *ordinaire* nieuwsgierigheid,” dacht Evangeline. Zij zag deze vrouw als een zinnebeeld van nieuwsgierigheid, grof en ordinaar, klaar om haar scherpen neus en haar scherpe oogen te steken in een anders particuliere zaken.

Voorzichtig haalde sergeant Pritchard een stapel gebreid ondergoed te voorschijn, en een massa blauwe schorten.

„Allemaal kleren.” Hij legde ze terug in de kist. „Anders niets, mevrouw.”

Mevrouw Hamble wees naar het mandenkoffertje. „En dat?”

Vlug lichtte de sergeant de bovenhelft op, en zichtbaar werd een oude zwarte japon, een aantal zwarte wollen kousen en een paar lompe bruine schoenen met rimpjes.

„Anders niets,” zei de sergeant tot mevrouw Hamble, die minachtend naar het grove goed keek.

„Dat mensch moest een half jaartje achter de tralies,” dacht Ronnie, die op den drempel stond. „En wie weet krijgt ze 't nog wel.” In zijn verontwaardiging vergat hij, wat hij zelf aan de eigenares van die kledingstukken gezegd had: dat ze alleen maar deugden, om in 't vuur gegooit te worden. Hij, zijn moeder en zijn zuster hielden zich met zwiigende ergernis afzijdig.

(Wordt vervolgd)

OCHTENDZON INT WINTER.

NDZON INT WINTERBOSCH

VROUWENLEVEN

VOOR DEN AVOND — HET ALLERNIEUWSTE SNUFJE OP HET GEBIED VAN AVONDTOILETTEN

Bij de nieuwe Parijsche modellen voor sport en zelfs voor den namiddag zijn uiterst eenvoudige ontwerpen: 'n glad japonnetje met lange nauwsluitende mouwen, bijv., van voren dicht geknoopt en verder enkel versierd met 'n paar plooiën en 'n gehaakt kraagje.

Voor den avond echter wordt er wat meer garnering aangebracht, al bestaat ook de waarde van het moderne avondtoilet hoofdzakelijk in de coupe ervan en in de stof, welke ervoor wordt verwerkt.

Heel modern zijn de beide avondjaponnen, die hierbij worden afgebeeld. Daar is vooreerst 'n avondjapon van crêpe satin, prachtig van coupe, met klokkende banen in den rok, wijde ballonmouwtjes en 'n aardige schoudergarneering.

Voor deze japon heeft men noodig: 5 M. zijde.

Ons tweede model, van kantstof, heeft 'n onderjurk van weerschijnzijde, wat er iets heel apart aan geeft. De vleugelmouwtjes van deze japon, waarbij lange bijpassende handschoenen worden gedragen, loopen door tot op de schouders.

Benodigd: 5 M. kantstof.

Een prachtige aanvulling van het avondtoilet zijn de korte avondjasjes. Ze kunnen geheel apart en passend bij verschillende toiletten worden genomen — ze kunnen ook bijpassend bij 'n japon worden gemaakt, zoodat men het toilet kan varieeren door nu eens met dan weer zonder jasje te dragen. Want eigenlijk is de bestemming van deze jasjes wel om, zoo noodig, eenige beschutting te geven, in koude gangen of in onvoldoend ver-

Sjaalkraag met revers is van mollebon.

Voor dit jasje heeft men noodig: 1 M. stof van 1.40 M. breedte.

Zeer elegant is ook het model van de avondpelerine van satijn, gegarneerd met apenhaar. De pelerine wordt met twee afhangende einden op den rug gesloten.

Voor deze pelerine heeft men 1.25 M. stof noodig van 1.30 M. breedte.

De lange avondmantel, dien we hierbij afbeelden, eenvoudig doch chic, met praktische wijde mouwen, waarin eventueel ook extravagante mouwgarneeringen van een avondtoilet een plaatsje kunnen vinden, werd ontworpen in laken. De wijde mouwen hebben bij de schouders gestikte plooiën en zijn verder versierd met 'n rand van vossebont. Ook de groote sjaalkraag is van vossebont. Voor dezen mantel heeft men noodig: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

581

579

582

581. Los avondjasje van velours chiffon met lange mouwen en epauletten, gegarneerd met bontrand van petit gris. Benodigd: 1.50 M. stof van 1.30 M. breedte.

582. Avondpelerine van satijn, met rand van apenhaar. Sluiting op den rug. Benodigd: 1.25 M. stof van 1.30 M. breedte.

579. Avondjasje van satijn met korte mouwtjes en sjaalkraag van mollebon. Benodigd: 1 M. stof van 1.40 M. breedte.

warmde zalen, maar, nietwaar, de behoefte ervan kan ook wel eens worden voorgewend als zoo'n jasje bijzonder goed staat? Want 't is een feit, dat menig avondtoilet pas door 'n bijpassend avondjasje wordt gecompleteerd tot 'n bijzonder elegant geheel.

'n Paar modellen van zulke avondjasjes worden hierbij afgebeeld. Daar is 'n kort los jasje van velours chiffon met lange mouwen en epauletten, afgewerkt met 'n rand van petit gris.

Benodigd: 1.50 M. stof van 1.30 M. breedte.

Het tweede avondjasje, ontworpen in satijn, heeft slechts korte losse mouwtjes. Het wordt, van voren, met knoop en knoopsgat gesloten.

599

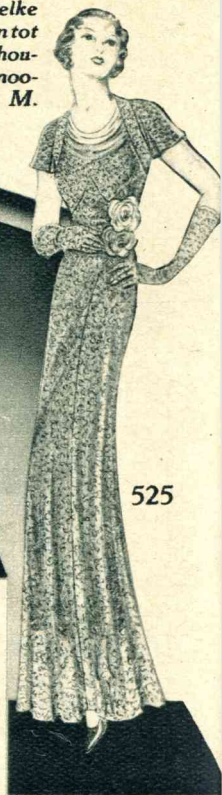
599. Avondmantel van laken, met zeer wijde mouwen, gegarneerd met vossebont. Benodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

524

524. Avondjapon van crêpe satin, elegant van coupe, met korte ballonmouwtjes en wijde klokkende banen in den rok. Benodigd: 5 M. zijde.

525. Avondjapon van kantstof met onderjurk van weerschijnzijde. Korte mouwtjes, welke doorloopen tot op de schouders. Benodigd: 5 M. kantstof.

525

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

AVONDTASCHJES

Voor het eerste hierbij afgebeelde avondtaschje kiest u een zwarten ondergrond bijv. chiffon, met bloemen van wit chiffon en lichtgroene chiffon bladeren.

U knipt twee cirkels met een middellijn van 15 à 18 c.M. De cirkels worden aan beide kanten met het bloemmotief versierd. Men knipt voor de bloemen blaadjes zooals op fig. A. In 't hart van de bloem zijn deze blaadjes kleiner.

Men begint met den buitensten rand op de stof te plakken met nogal dikke lijm.

Men legt de blaadjes over elkaar en groepeer vervolgens de binnenste rijen.

U vult zoo de heele bloem, er voor zorgende, één c.M. rondom van den kant te blijven, omdat deze c.M. voor inslag moet dienen.

De groene bladeren worden geknipt en opgelijmd. De nerven kunnen gespoten worden met reliëfverf, en met goud opgestreken, of ze worden ingeschroeid met een warme naald.

Heeft u beide kanten voor het taschje klaar, dan wordt 't tot op drie kwart dichtgenaaid; 1 kwart van boven houden we voor de opening. Een voering wordt er in gezet, een dubbele lus van wit of zwart chiffon wordt aangezet en een randje wit of teergroen marabou komt voor garnering langs de opening.

No. twee heeft 'n klein houten beugeltje met klein handvat. Wanneer u 't taschje geknipt heeft, weet u de juiste maat voor 't beugeltje. Het wordt goud geschilderd met goudbrons. Gaatjes worden er in gemaakt op gelijken afstand. Het taschje bestaat uit twee kleine cirkels, welke tegen elkaar gestikt worden en van boven aan het beugeltje gezet.

Voor de opening van het taschje wordt een inknip gemaakt van boven in een

der cirkels (zie tekening). Deze opening wordt gesloten met een ritssluiting.

Voor dit taschje kan een ondergrond van zijde genomen worden en de tak gouden regen, welke met enkele lijnen wordt aangegeven, kan geschilderd worden met gele stoffenverf en bestrooid met glasparels.

Ook de groene kegels onderaan worden met glasparels bestrooid op de nog natte verf. We maken deze kegels licht- en donkergroen. Voor fig. 3 worden ook twee cirkels geknipt; in een van de cirkels, dien, welken we voor den bovenkant bestemd hebben, komt een inknip van den omtrek tot in het middelpunt. Dit is de opening van het taschje, en deze opening werken we keurig af. Precies in het middelpunt bevestigen we de lus, waaraan we het taschje kunnen dragen. De bovenste cirkel is van uit het midden versierd met uitgeknipte bloemen, welke we oplijmen. Onderaan komt een kwast van kralen of goud metaal, en rondom een rand van marabou.

Het vierde taschje is gemaakt als de voorgaande, doch hier worden de uitgeknipte bloemen alle omrand met opgespoten reliëfverf. Dan wordt het taschje eerst in elkaar gestikt, en vervolgens worden de bloemen er opgelijmd, zóó, dat de omtrekken der bladeren en der bloemen uitsteken.

D. D. L.

3

A

B

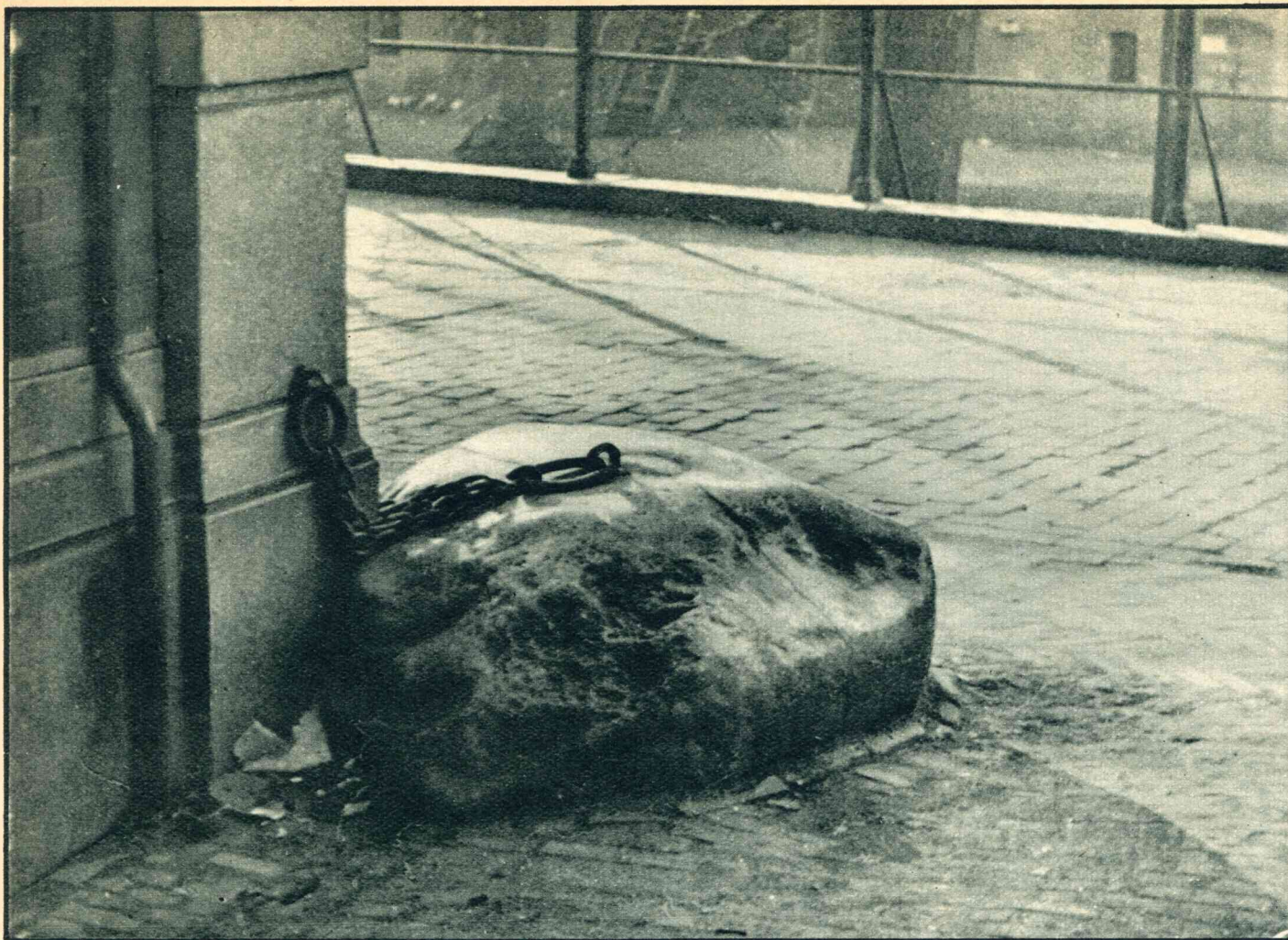

Oudejaarsavond-voórpret

Op reis door Nederland.

Overdreven zorg. — Op den hoek Oude Gracht—Grootte Eligensteeg te Utrecht ligt deze zware kei met dikke kettingen aan den muur vastgebonden, alsof men bang was dat iemand het gevaarte zou meenemen, om het als vuursteentje in zijn sigarenaansteker te gebruiken.

EEN-EN-DERTIG DECEMBER

Half twaalf op den avond van den eenendertigsten December — als je je slaperig, o zoo slaperig voelt; als het oudejaarsavond-fuifje, waar je weken naar verlangd had, afgezegd is; als je gedachten maar aldoor cirkeltjes beschrijven om tot een besluit te komen, wien je tot echtgenoot zult kiezen van twee jonge mannen — dat is niet de beste tijd, om Nieuwjaarsbesluiten te vormen. Maar toch wou Jane Lewis dat nu doen.

Jane ging een beetje makkelijker liggen op de sofa — want ze had geen zin om vóór twaalfen naar bed te gaan — en trok de geruite reisdeken wat verder over zich heen.

Teere krulletjes van geurigen sigarettenrook klommen op naar het halfduister buiten het licht van de schemerlamp, en Jane keek naar de ringen en slierten rook met half-slaperige belangstelling, en zij stelde zich in dat Niemandsland van duisternis de figuren voor van Jack Johnson en Joe Humphries.

Jackie Johnson, de luchthartige Jackie. Groot, slank, keurig gekleed en haar, waar je wel eens met de handen doorheen zou willen; en een vriendin van Jane had eens gezegd: „Als hij met je praat, is 't net, of je de eenige in de heele wereld bent, waar hij graag mee praat. Je weet natuurlijk best, dat hij dat niet meent, maar 't is toch wel leuk.”

Dát was Jackie. En als hij het nu eens wèl meent, en dol op je is, en met je wil trouwen? Dan is 't nog veel moeilijker.

Maar hij was straatarm. Het was zoo'n buitengewoon lastig geval; want al was Jack nog zoo aardig, hij bezat geen andere aanbeveling dan zijn persoonlijke aantrekkelijkheid.

En toen week het beeld van Jack Johnson voor dat van Joe Humphries. Hoe oud zou die zijn? Vijfendertig zoowat, dacht Jane; misschien ouder, maar zeker niet jonger. Zat er goed bij; was dik; en — ze moest het nu maar niet verbloemen — vervelend.

Maar hij hield van haar; en zooals haar moeder den vorigen dag nog gezegd had: de liefde van 'n eerlijk man is geen ding, dat men zoo maar in een hoek mag gooien. „Vooral niet, als hij zoo goed in

DOOR W. O. McGEHAN

de contanten zit als Joe,” had het vervolg van den zin geluid; wel onuitgesproken, maar daardoor niet minder duidelijk verstaan.

Joe was in zaken. Importeur. Eieren of zooiets — in ieder geval niets romantisch. Joe was een klok: hij ontbeet iederen ochtend om acht uur, en om half negen stapte hij in zijn auto, om zich statig naar zijn kantoor te laten rijden.

De eieren gingen op en neer, maar Joe bleef altijd dezelfde; kalm, onverstoort, gelijkmatig van humeur, helder van hoofd en een tikje koppig en eigenwijs.

Maar hij hield van haar. „Jawel....” zuchtte Jane; maar plotseling stond zij naast de sofa, met vastberadenheid in de houding en gezicht.

„Vanavond beslis ik! Het nieuwe jaar wil ik met een nieuw leven beginnen. Ik trouw met Joe! Ik moest blij zijn, dat ik de kans kreeg.... Al mijn dagen voortaan precies ingedeeld — half acht opstaan — half negen ontbijten — tien uur een beetje schrijven — elf uur een flinke wandeling.... Ik houd geeneens tijd over, om aan Jack te denken, en volgende oudejaarsavond zal ik zijn onbenullige persoontje nóg eens bekijken. Ik denk, dat ik dan mezelf niet eens meer herken.”

Zij ging weer liggen. „En ik moet bepaalde dagen voor allerlei dingen stellen. Maandag zielkunde; Dinsdag concert; Woensdag de kapper; Donderdag de naaister. Zooiets. En alles meteen doen — de vervelende dingen bedoel ik — en niet aldoor uitstellen.”

Met een zilverigen slag gaf een marmeren klokje kennis, dat het kwart voor twaalf was.

„Lieve hemel!” dacht Jane. „Ik heb nog maar een kwartiertje tijd voor mijn goede voornemens. Ik moet ernstig aan den slag. Ik zal er een lijstje van maken.”

Een paar minuten later zat zij met gefronste wenkbrauwen te studeeren op een indrukwekkende

lijst, geschreven op licht geparfumeerd papier met een zeer fraaie lichtgroene pen, die neiging tot spatten vertoonde.

„N. B.,” werd de lijst uitgebreid, „een nieuwe pen zien te krijgen, een dikke zwarte, die niet morst.”

De opsomming ging voort: „Met Joe trouwen. Jackie opbellen, en zeggen, dat hij niet meer hoeft te komen. Geen partijtjes meer. Ernstig en degelijk en kalm worden, net als Joe. Mijn goed iedereen morgen opvouwen, en niet door de kamer laten slingeren. Altijd....”

„O foei!” riep Jane. „Dan word ik net als tante Eliza.”

Tante Eliza was een maagd van vijftig, die in het lijstje voornemens een beeld van haar eigen welgeordend leven had kunnen zien.

„Waar is die brief van Joe?” Zij tastte tusschen de sofa-kussens. „Ah, daar heb ik hem.”

Voor de tiende maal ongeveer werd het uitgebreide hart van Joe voor haar voeten gelegd: „....Je weet, lieve Jane, dat ik je liefheb. En ik van mijn kant voel, dat je altijd 'n goede en trouwe echtgenote en huisvrouw zult zijn....”

„O!” Zij drukte haar gezicht in een kussen. Zoo waren de brieven van Joe allemaal: huisvrouw en huis en huiselijkheid en huismoeder. Prachtig natuurlijk, maar met Joe.... saai. Ze stelde zich voor, hoe zij over tien jaar zou zitten luisteren naar de anecdoten van Joe, plichtsgetrouw en vriendelijk, met zorg op de juiste plaatsen lachend; en passend op zijn spijsvertering en pantoffels bordurend en zoo. En dan was ze natuurlijk dik — nee, niet dik, gezèt een beetje. En haar kin zou een beetje uitgezakt zijn, en ze zou aan stofzuigers denken in plaats van aan partijtjes. Allemaal best — ze bleéf geen twintig — maar met Joe.... saai!

En Joe zou maar eieren blijven verkoopen. O, wat kon ze soms het land hebben aan eieren!

Vijf minuten voor twaalf! Zou ze Joe opbellen? Of zou ze Jackie opbellen?

Ah, Jackie! Jack had geen geld. Maar hij zou altijd opgewekt zijn, leven. En hij zou niet altijd eender zijn. Soms knorrig, maar meestal lief, dacht ze. Ze zouden ergens op een bovenhuisje wonen — en ze zou 't natuurlijk een beetje zwaarder krijgen. Huiswerk, en koken en niet veel kleeren.

O maar.... huiswerk, koken, bijgenaaide handschoenen, goedkope jurken — dat hêfde ze toch niet te kiezen, terwijl Joe klaar stond om haar alles te geven, wat zij maar wenschen kon?

Twaalf uur!

Buiten sloegen en luidden er vele klokken. Het was Nieuwjaarsmorgen, de dageraad van een nieuw, veelbelovend jaar. Van den kant der rivier kwam het gieren der sirenes en aan alle kanten werd er geschoten, door het galmen der klokken heen.

Zij luisterde. Wat klonk dat heerlijk, geheimzinnig, wonderbaar! En het was meteen een afscheid — een afscheid van Jackie.

Want zij moest verstandig zijn. Geen enkel verstandig meisje zou er over denken, Joe af te wijzen.

Zij kneep haar handen dicht, sloot haar oogen en besloot uit alle macht:

„Ik trouw met Joe!”

Zoo! Haar Nieuwjaarsbesluit was gemaakt. Nu ging ze nog een minuutje kalm liggen rusten, en dan ging ze Joe opbellen, om 't hem te zeggen: en hij zou wel erg in zijn schik zijn, op zijn kalme manier, dacht ze.

Ze had zoo'n slaap — ze was zoo moe. Ze geuwde... nestelde zich wat makkelijker in de kussens en deed haar oogen dicht...

Zij werd met een schrik wakker en zag, dat zij niet in bed lag, maar op de sofa. Zij had geslapen! Zoo slaperig, dat zij nauwelijks kon zien, keek zij op de klok. Half twee!

En ze had Joe op willen bellen, en ze had 't niet gedaan. Misschien was hij nog op, of had hij een toestel bij zijn bed. Ze moest 't nog maar even doen, dan was 't beslist. Als hij met haar trouwen wou, vond hij 't niet erg.

Jane liep slaperig naar de telefoon. Wat was zijn nummer ook weer? Zij kon haast niet denken van den slaap.

Lieve Jackie. Lieve jolige Jackie. Zij hief het doezelige hoofd op, van zichzelf geschrokken. Lieve Joe bedoelde ze. Ze zou Joe tegen hem zeggen door de telefoon om hem blij te maken.

Haar vingers voelden zwak van slaperigheid, toen zij het nummer draaide. Zij hoorde de bel aan den anderen kant rinkelen; en de stem, die „hallo” riep, klonk heesch en soeziger.

„Ben jij daar? Je spreekt met Jane. Ik heb toch maar besloten, om met je te trouwen. Ik — ik wil graag met je trouwen.”

Er klonk een verbaasd geluid aan den anderen kant.

„Kom maar vroeg Nieuwjaar wenschen. Zoo vroeg als je kunt, hoor!”

Zij legde snel den hoorn weer neer. Ze was zoo moe, zoo slaperig, dat ze haast niet denken kon.

Enfin, dat was alvast één Nieuwjaarsbesluit gemaakt... en uitgevoerd!

Dien ochtend om negen uur klopte iemand aan haar deur.

„Een heer om je te spreken, Jane.”

„Joe!” Jane schoot overeind en knipperde met haar oogen. Zij herinnerde zich, dat zij verloofd waren. En Jackie? Er schoten tranen in haar oogen. Geen Jackie meer...

„Hoe laat is het?”

„Bij negenen.”

Zoo vroeg! Joe scheen erg veel van haar te houden.

„Dan zal ik ook erg veel van hem moeten houden!” dacht Jane. „Ik zal 't proberen! Ik zal echt mijn best doen!”

De neerslachtigheid week voor vastberadenheid. Zij wou er niet meer over denken. Haastig maakte ze toilet.

„Emma, weet je mijn zwarte schoentjes ook?” Haar pantoffels vlogen naar verschillende hoeken van de kamer. „Waar is mijn boel toch altijd? En 't is Nieuwjaar vandaag! Ik kan mijn goede voornemens niet eens meer vinden!”

Twintig minuten over negen was zij beneden; zij voelde zich een beetje beverig, maar van binnen heel kalm, en zij zag er snoezig uit; frisch en bereid, om Joe opgewekt te begroeten en hem gelukkig te maken.

Maar het was Joe niet, die in de kamer ongeduldig stond te wachten bij den gashaard.

Het was Jack.

„Jackie!” riep zij verbaasd. Afschuwelijk! Joe kon ieder oogenblik komen.

„Jane!” zei hij, en toen begon hij zich te gedragen op een buitensporige manier, waarbij Joe nog veel ongelegener gekomen zou zijn.

Hij stormde eenvoudig op haar toe, tilde haar

van den grond, zwaaide haar rond en riep: „O lieveling dat je bent!”

Jane spartelde wild tegen.

„Jackie! Laat me los! Hoe durf je...”

„Durven!” zei Jack. „Ik had veel eerder moeten durven. Maar nu zal ik mijn schade inhalen.”

En hij kuste haar weer, met grooten nadruk. „Wat een Nieuwjaarsdag!” zei hij, maar omdat Jane zich bleef verzetten, liet hij haar los.

„Jackie! Ik smeed je...”

„Wat doe je vreemd!” Jackie keek verwonderd, en toen een beetje boos.

„Jackie, je begrijpt 't niet...”

„Nee, dat doe ik zeker niet. Je belt me vóór in den Nieuwjaarsnacht op, om me te vertellen, dat je met me wilt trouwen, en nu ik kom zeg je, dat ik dit niet mag en dat niet mag...”

Hij zag haar verbaasde gezicht en ging spijtig voort:

„Zeg nu maar niet, dat je me in je slaap hebt opgebeld, en dat je er niets meer van weet, want zoo makkelijk kom je nu niet meer van me af.”

Jane begon te begrijpen, wat er gebeurd was. Zij had het verkeerde nummer gedraaid. Ze was zoo slaperig geweest, en ze had Jackie zoo vaak opgebeld, dat ze zijn nummer gedraaid had in plaats van dat van Joe.

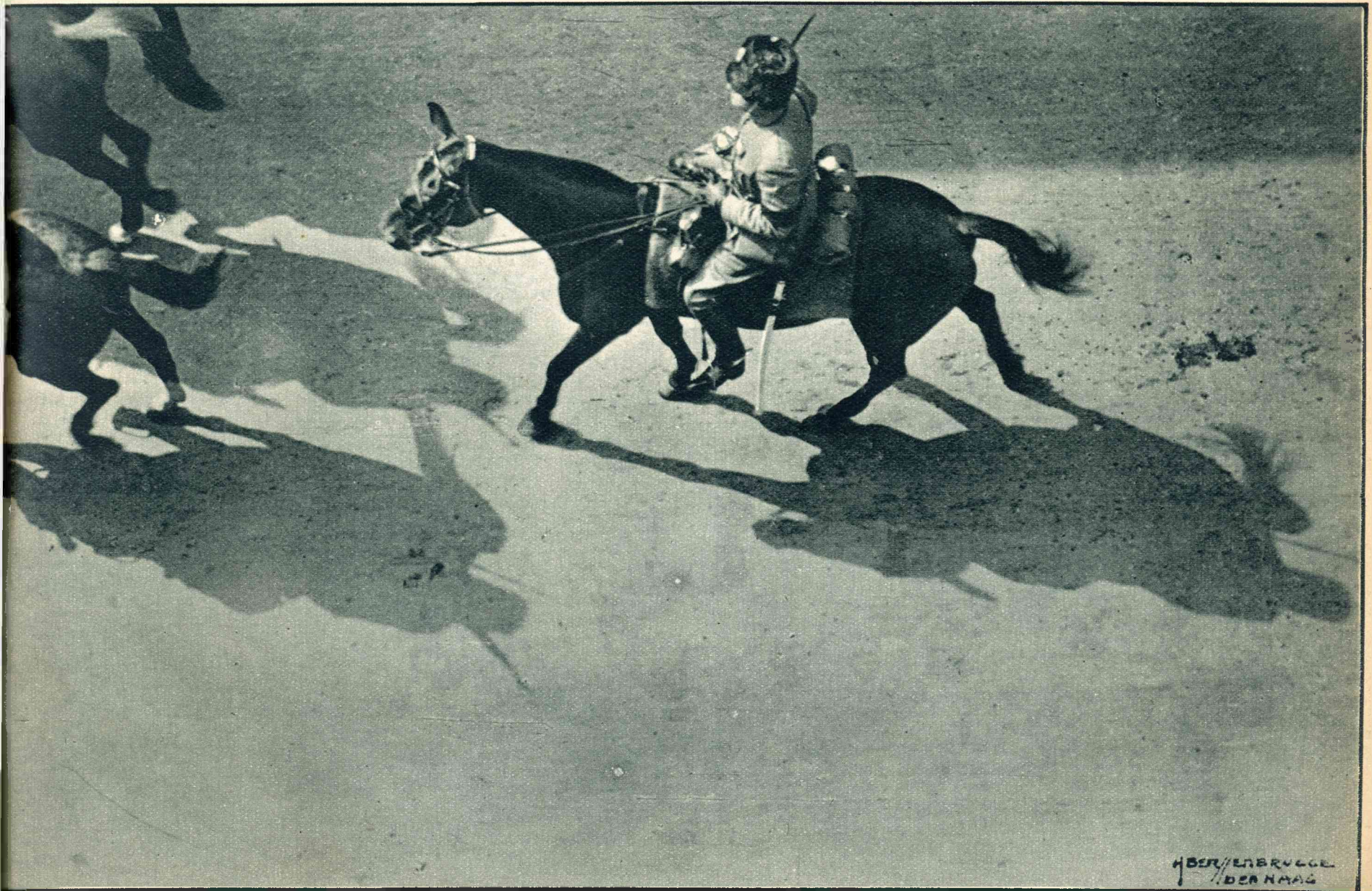
En Jackie had gedacht, dat ze het tegen hem had.

Geen Joe. Geen groote wagen. Geen saai avonden. Geen eieren. Zij gaf een gillette van blijdschap.

„Jackie!” riep ze.

En toen sloeg ze haar armen om zijn hals, lachend van vreugde. Wat een vergissing! Wat een heerlijke zalige vergissing!

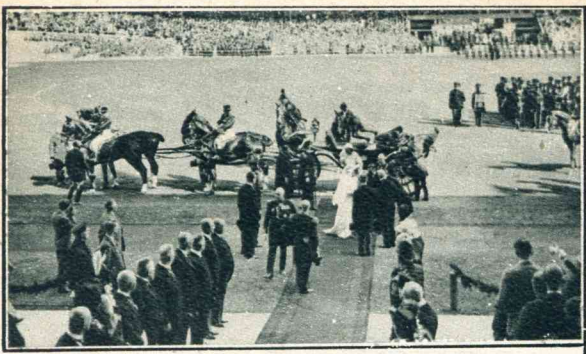
Als je iets per abuis doet, zeggen oude geleerden die geen zin voor humor hebben: dan handel je volgens een onbewusten wensch; en wat je vergeet, dat wou je graag vergeten. Daarom duren Nieuwjaarsbesluiten gewoonlijk maar zoo kort.

H. BERG/LEBRUGGE
- DEERNAAG

Parade.

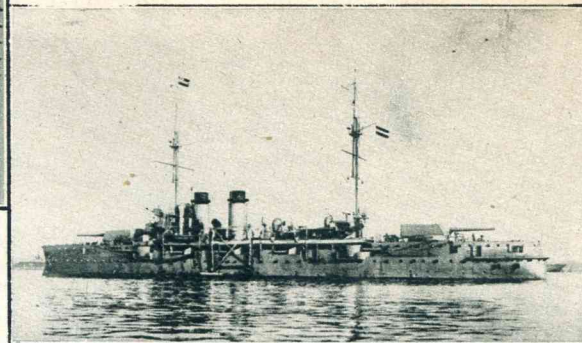

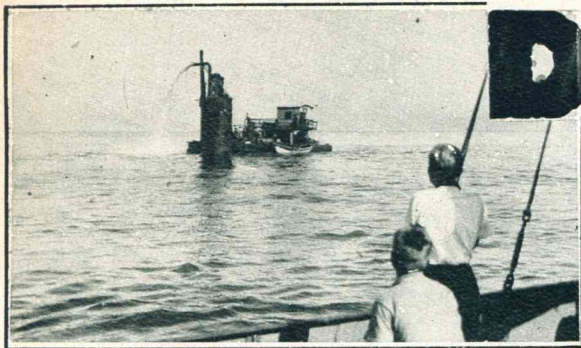
H.M. de Koningin werd te Amsterdam gehuldigd bij Haar 35-jarig Regeeringsjubileum.

De nieuwe Waalbrug bij Zaltbommel kwam gereed.

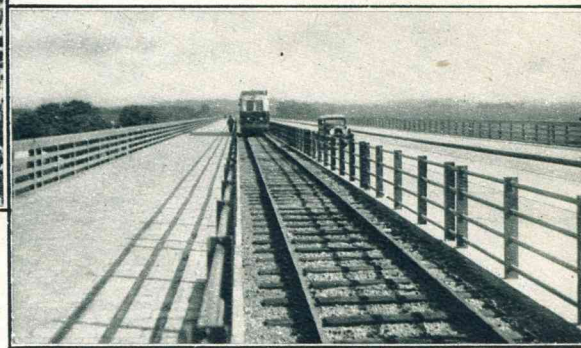
Op „De Zeven Provinciën” brak munterij uit.

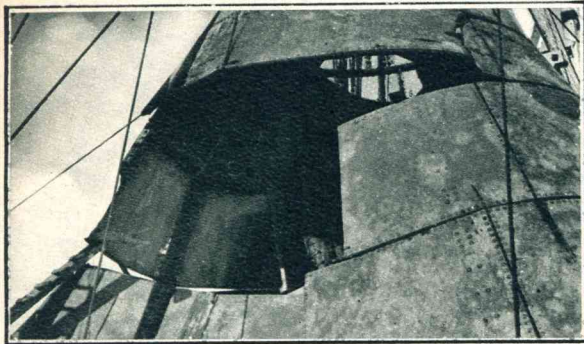
De poging om in een toren tot den Lutine-schat

De nationale Willem van Oranje-herdenking te Delft, 400 jaar na de geboorte van den Prins.

Een groote verkeersverbetering voor het geheele land was de nieuwe Merwedebrug bij Muiden.

door te dringen, mislukte; de toren bezweek.

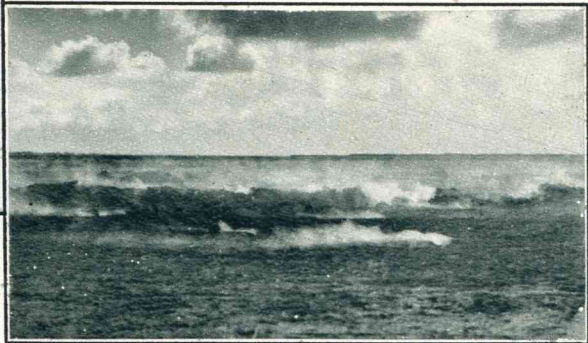
De vorst sloeg de rivieren weer dicht (Deventer).

Te A'dam tolden de wielrenners weer zes dagen rond.

De Postjager vertrok voor een snelle vlucht naar Indië, doch kreeg motorpech in Italië.

Een felle brand teisterde het veenland bij Emmen.

Fokker bouwde met de FXX (Zilvermeeuw) zijn snelste machine.

Het ministerie-Colijn kwam aan de regeering.

Op den Afsluitdijk werd een monument onthuld

VAN

De „Zwarte Zee”, de sterkste zeesleepboot ter wereld, kwam in de vaart.

1933

De crisis bracht weer vele landbouwproducten naar de mestvaalt.

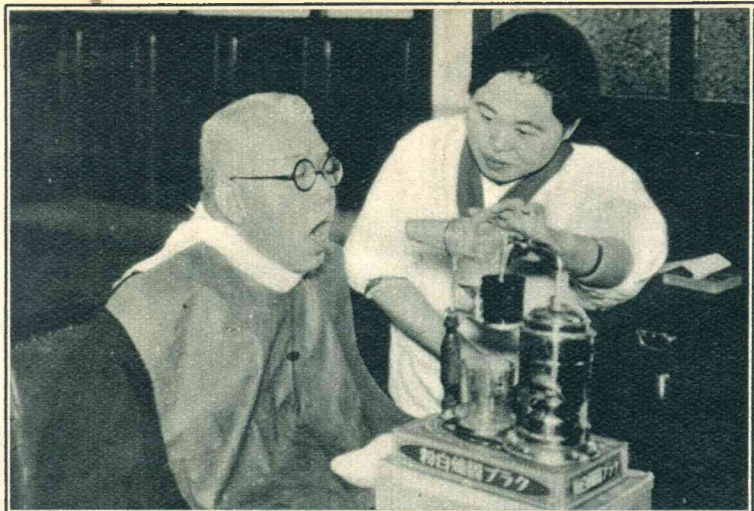

Het verkeer eischte weer vele slachtoffers.

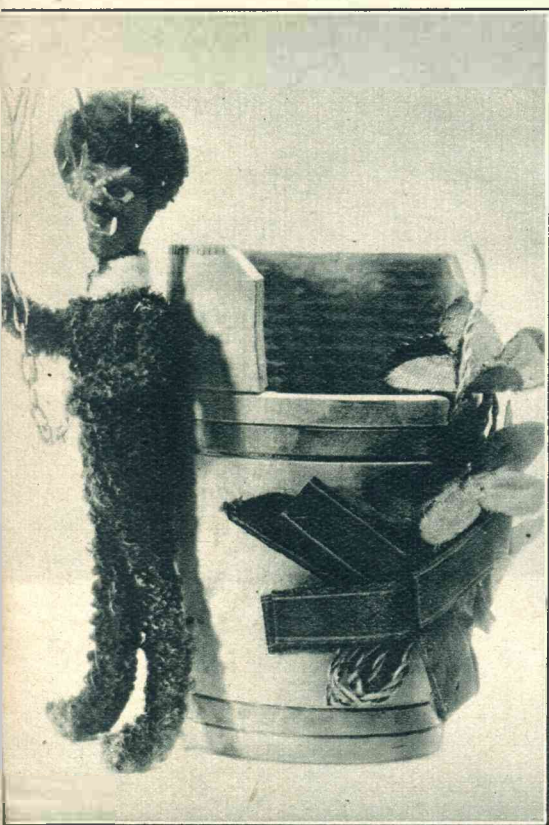

Arnhem vierde o.a. met een openluchtspel het 700-jarig bestaan als stad.

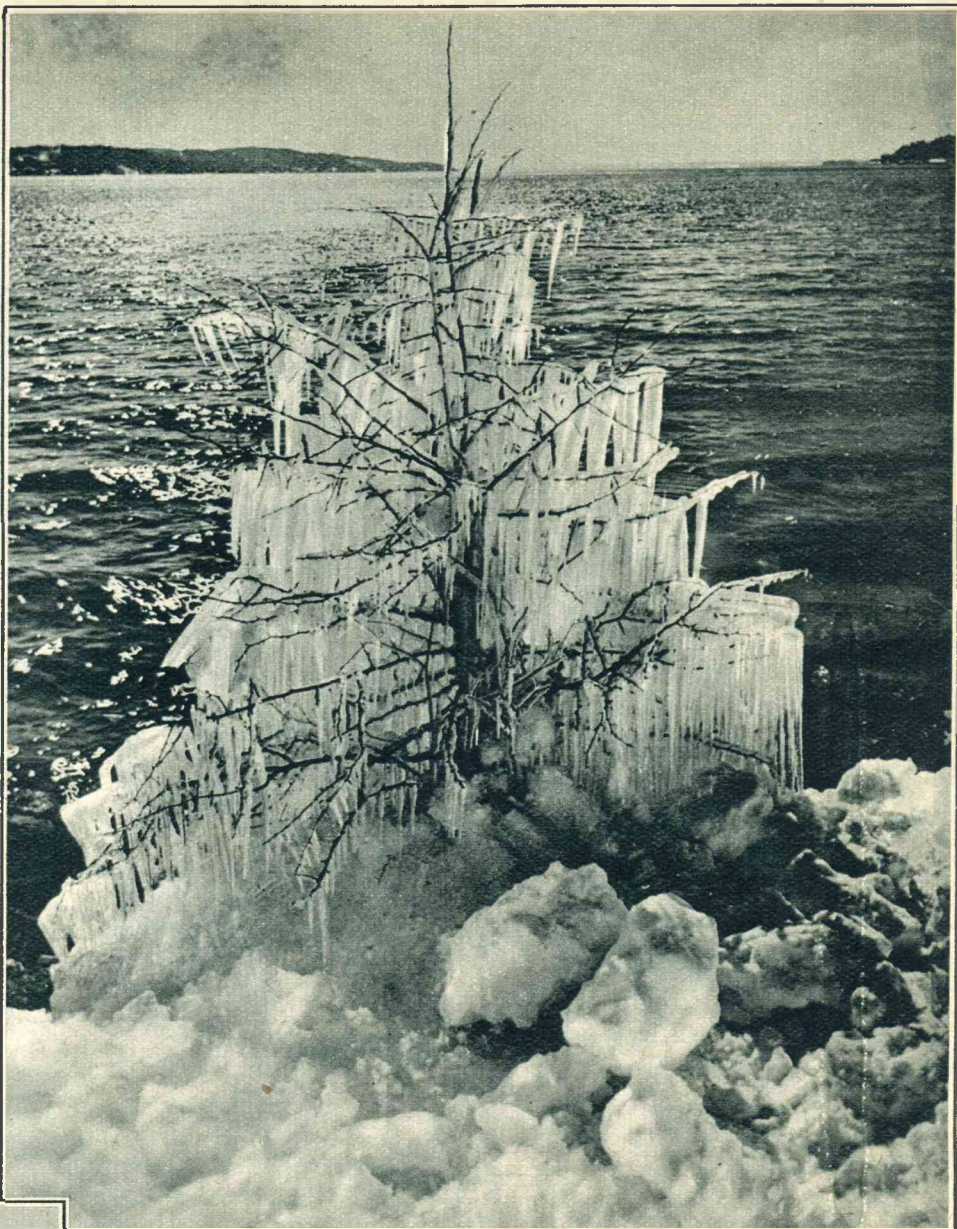

Sprekers-gymnastiek. De voorzitter van het Japansche parlement beoefent vóór de zitting ademhalings-gymnastiek en ademt den geur van opwekkende stoffen in, om straks bij de langdurige zitting goed bij stem te zijn.

De knecht van Sinterklaas en het Kerstmannetje in een deel van Zuid-Duitschland is een echte boeman met een duivelschen snuit, hoorns, bokspooten, kettingen, enz. Op zijn rug heeft hij een groote mand voor ondeugende kinderen. De leelijke knecht heet daar Krampus.

Een echte Kerstboom aan het Starnberger meer; de winter heeft de gewone versiering van engelenhaar en glinsterende slingers vervangen door een doorzichtigt gordijn van ijs.

ALLERLEI

In Lausitz (Duitschland) heeft men op de wegwijzers plaatselijke beroemdheden geplaatst. Op den wegwijzer naar een landgoed staat bijv. de eigenaar van de buitenplaats, en op dien naar 't gerechtsgebouw de kantonrechter met zijn hondje.

Een gevaarlijk werk is het top-hakken van boomen in de Canadeesche bosschen. De man, die de boomen moet onthoofden, klimt omhoog, hangt met scherpe klimsporen aan zijn schoenen en een gordel om zijn middel aan den boom en hakt den stam bijna geheel door. Op het oogenblik dat de top gaat vallen, moet de man vlug klimsporen en gordel losmaken en 10 à 12 M. dalen, omdat hij anders door het sterke schudden van den stam, als de top omlaag stort, uit den boom geslingerd zou worden.

Goed nieuws,
 voordeelig nieuws, voor heel Nederland:
Sickesz' oud model 10 cts. reep
(goud etiket) gebracht op 5 cents.
 Sickesz' reepen, dezelfde prima kwaliteit, verlaagde prijs!
 Vraag dus niet meer: „een reep”, maar: „een Sickesz!”

SICKESZ

Naar oud gebruik werden in vele dorpen van Zuid-Oost-Friesland de St. Thomasklokken (21 Dec.) geluid, waarmede vroeger de geesten der duisternis verjaagd moesten worden — Het St. Thomasluiden te Oudehorne.

„Thialf” te Arnhem organiseerde een goed geslaagd gecostumeerd ijsfeest.

Het mooiste konijn (eig. H. Heinhuis te Almelo) op de tentoonstelling der Pluimvee- en konijnenfokkersvereniging te Rijssen (eerste en 4 eereprijzen)

De heer H. v. Opstall te Enschede herdacht zijn 40-jarig jubileum als notaris aldaar.

In het Kantongerecht te Harlingen werd onlangs de laatste zitting gehouden. Het gebouw dateert van 1886.

Na een val op het ijs overleed de heer J. Terpstra, hoofd der R.K. St. Bonificusschool, een geziene persoonlijkheid te Dokkum.

Het deel van de Schipbrug te Arnhem, dat den veerdienst onderhield, was niet opgewassen tegen het vele drijfijis; een stoomboot nam den dienst over.

De afd. Utrecht van den Ned. Bond van Café- en Restaurantpersoneel organiseert cursussen; een van de eerste lessen is „Hoe draag ik m'n servet goed?”

Na een dienst van bijna een halve eeuw werd aan dr. W. Prins eervol ontslag verleend als gemeente-arts te Haaksbergen. Onder veel belangstelling vierde dr. Prins onlangs zijn 75en verjaardag.

De Gymnastiekvereniging „Hercules” te Hengelo gaf een feestuitvoering om het 20-jarig bestaan te vieren.

Onder groote belangstelling werd te Almelo het stoffelijk overschot ter aarde besteld van den heer H. J. Maat, in leven deurwaarder bij de rechtbank aldaar.

De Dekenfabriek van de firma Gebr. Baarschers te Enschede werd door brand verwoest.

Op de gemeentelijke ijsbaan te Enschede werden wedstrijden gehouden voor de werklozen om mooie prijzen.

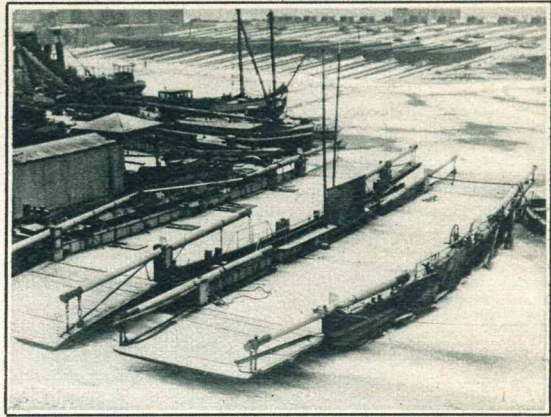

The Red Hot Devils uit Nijmegen wonnen den eersten prijs op het Nationaal Jazz-concours in de Harmonie te Nijmegen.

Een Groningsche firma had de aardige gedachte, om aan de werklozen voor Kerstmis gratis koffie te verschaffen.

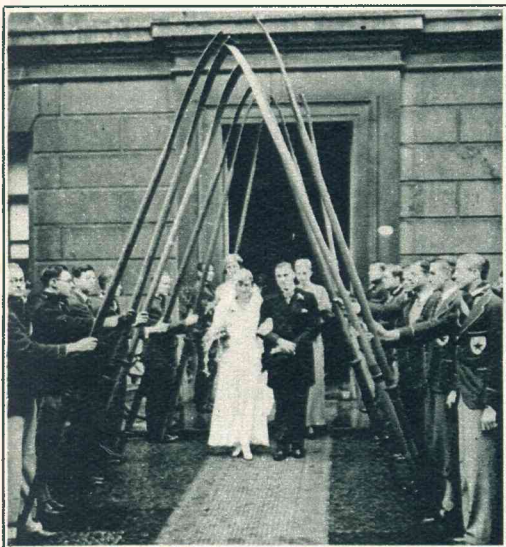
De nieuwe brug bij Zaltbommel heeft de ponten buiten werking gesteld; werkeloos liggen ze in de haven aan den wal.

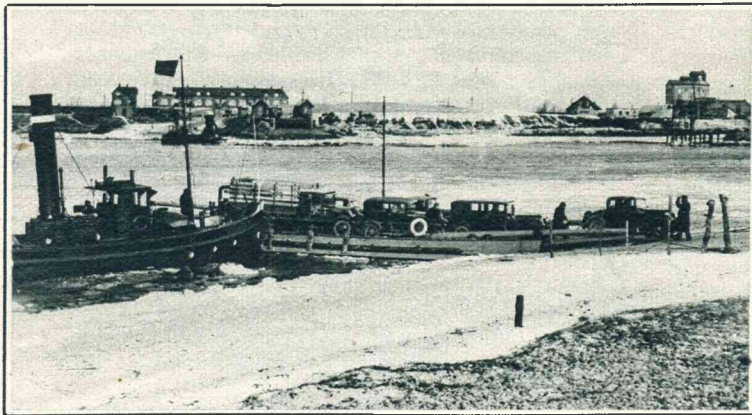
Op het bevroren Schildmeer (Gr.) werd een ringrijderij voor auto's gehouden.

Op de ijsbanen van T.O.G. te Kampen werden nationale wedstrijden gehouden voor dames op de korte baan. Verschillende bekende Friesche rijsters namen er aan deel.

Bij 't huwelijk van baronesse Bentinck en dr. J. de Graaf te Groningen vormden de leden der studenten-roeivereniging, waarvan de bruidegom voorzitter is, een eerewacht.

Ook de Lek was vol met drijfs; bij Vianen moest de Schipbrug buiten dienst gesteld en het verkeer met een pont onderhouden worden.

De Ned. Spoorwegen brachten de Kerststemming op de perrons; op het station te Utrecht werd een groote Kerstboom geplaatst.

Gemengd Nieuws

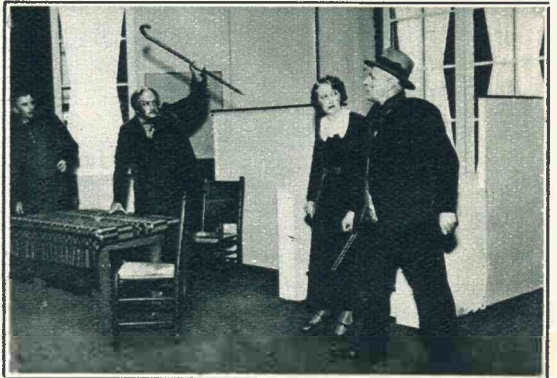
De nieuwe Groningsche Commissaris der Koningin, dr. J. P. Fockema Andreae, voor het Provinciehuis te Groningen om de eerste zitting der Prov. Staten te presideeren.

De nieuwe burgemeester van Gendt (Betuwe) werd feestelijk in de gemeente ontvangen.

Majoor Bosma der Rijksveldwacht, die 25 jaar dienst heeft gedaan aan het Gerechtshof te Leeuwarden, heeft den dienst met pensioen verlaten

In de Harmonie te Leeuwarden werd het bekroonde Friesche tooneelstuk „Oerdersse Twirren" van J. P. Wiersma opgevoerd. Een scène uit het eerste bedrijf tusschen den boschbezitter en den verloofde van z'n dochter

Ook te Leeuwarden heeft men het Perron opgevroolijkt door het plaatsen van een Kerstboom.

Het voorsnijden van gans voor de Kersttafel op den cursus in voorsnijden, welke gegeven werd door de R.K. Kerkvereniging St. Antonius te Nijmegen.

Het kwaad loont zijn meester

DOOR JOHN VANCOUVER

Op veler verzoek brengen wij, als nieuwste premie-uitgave voor onze abonneés, een boek van den „koning der vertellers”, zooals de eminente schrijver John Vancouver volkomen terecht genoemd mag worden! Verwonderen doet 't ons geenszins dat naar de pennevruchten van dezen geboren romanschrijver zoo een vraag bestaat, want zoo iemand, dan weet hij van de eerste tot de laatste bladzijde de aandacht van zijn lezers gespannen te houden. Dit ondervindt men stellig weer bij het thans door de Hollandsche Bibliotheek verkrijgbaar gestelde premieboek, 't welk de geschiedenis behelst van een heerschap, dat uit een gedeporteerdenkolonie weet te ontvluchten om aan allerlei sluw opgezette plannen uitvoering te kunnen geven. Welke die plannen zijn, hoe hij bij de uitvoering daarvan te werk gaat en hoe hij daarbij niemand en niets ontziet, totdat voor hem het groote triomfantelijke oogenblik zal gaan aanbreken... dat kunnen wij U hier niet verklappen; om dat te kunnen ervaren, zult U zich de geringe uitgave van slechts 17½ cent, voor 'n ingenaaid, of 70 cent, voor een luxebonden exemplaar moeten getroosten. Wel laten we hier een episode volgen uit het eerste hoofdstuk van dezen roman, waarbij de sensationele vlucht uit de strafkolonie beschreven wordt.

Veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf! Ja, die uitspraak was niet mis, maar wat zit er anders voor je op, dan je lot te aanvaarden, wanneer je op Portland terecht komt, met al de blijmoedigheid, waartoe een misdadigersziel in staat is. Althans, zoo dacht ik er over tot ongeveer een dag of acht geleden.

„Wat bracht toen die verandering in me teweeg? Een kleinigheid, een courant, die zeker wel een jaar oud was, en welke die lummel van een bewaker uit zijn zak had laten vallen. Ik raapte haar op en verborg haar onder mijn kiel. Immers hoeveel uren van afleiding zou dat stukje papier mij niet in die afschuwelijke cel kunnen verschaffen! Den volgenden ochtend sloeg ik het blad op, en het eerste waar mijn oog op viel, was dit bericht:

„Groot tuinfeest in Mildmay-park, Penruddie. Ter gelegenheid van den zestienden verjaardag van juffrouw Mildmay werd op het landgoed dezer familie een groot tuinfeest gehouden, waaraan een groote schare van genoodigden, de persoonlijke vrienden der eigenares en de pachters deelnamen. Des avonds werd in de groote hal een bal gehouden, waaraan niet minder dan tweehonderd genoodigden deelnamen. Het zal wel overbodig zijn, hieraan toe te voegen, dat het feest een ongelooflijk succes werd, en de datum van den twaalfden Juni met gouden letters opgetekend staat in het leven van de pachters van juffrouw Mildmay, en die gelukkige uitverkorenen, welke tot haar persoonlijke vrienden behooren en van haar gastvrijheid mochten genieten. Juffrouw Mildmay verblijft thans op haar landhuis in Mildmay-park, onder de persoonlijke hoede van haar tante, mevrouw H. Mildmay.”

„Zie je, Jem, dat is nou een taaltje naar mijn hart, al dat geschitter en die glans, die diamanten en die juweelen. Op het oogenblik, dat ik voor de eerste maal dat bericht las, werd het me groen en geel voor de oogen, en ik was nauwelijks in staat het tot het einde toe te lezen.

„Die zelfde Violet zou onder mijn voegdij hebben gestaan en John's geld, zijn uitgebreide en weelderige landgoederen, dat alles zou onder mijn rechtstreeksch beheer zijn gekomen. Wat had ik heerlijk mijn nest met veertjes kunnen beleggen, wat zeg ik, het ermee kunnen vullen; al het goud, dat John bezat, had ik erin op kunnen stapelen. Want wat had die domme gans van een meisje mij in den weg kunnen leggen, wanneer ik vrij

geweest was? Vrij, dat was het eenige woord, dat sinds dat oogenblik door mijn brein spookte. En elken dag opnieuw klonk dit woord in mijn ooren, tot het mij eindelijk geen seconde meer met rust liet, en ik zwoer, dat ik uit deze hel zou ontsnappen, of anders bij de poging daartoe den dood zou vinden. Eenmaal hier vandaan, eenmaal weer terug in Engeland ligt de weg tot het goud van John Mildmay voor mij open! Van dat oogenblik af ben ik weer opnieuw kapitein Murpoint. Ik keer in de groote wereld terug als de gentleman, die ik altijd geweest ben, geruggesteund door het fortuin der Mildmay's en den roep, die steeds van mij is uitgegaan als den besten vriend van juffrouw Mildmay's vader. Zij weet alles van mij, en herinnert zich mij ongetwijfeld even goed, als zulks met haar vader het geval was. Het zou mij niets verwonderen, of zij draagt al zijn brieven, waarin hij haar schrijft dat hij jaagt, vecht, speelt of dineert met zijn besten vriend Murpoint, aan haar hart. En nu komt die vriend Murpoint plotseling uit den hemel gevallen; met open armen zal zij mij op Mildmay-park ontvangen, terwijl de tranen van aandoening over de komst van het langverloren schaap haar over de wangen zullen bigelen.”

Er is een oogenblik stilte; Jem kruipt wat dichterbij naar zijn stoutmoedigen vriend toe.

„En hoe staat het met mij, kapitein? Zult u mij niet vergeten?”

„Neen; je gaat met me mee als mijn bediende. Wacht even, hou je bedankjes voor je, want geloof maar niet, dat er ook maar één haar op mijn hoofd is, dat er aan zou denken je mee te nemen, wanneer ik je niet dubbel en dwars gebruiken kon, waarde heer. Ik behoor niet tot die idioten, die iets doen uit edelmoedige overwegingen. Ik zal je voor wel honderd dingen noodig hebben. Ik moet de beschikking hebben over een man, die blindelings doet wat ik zeg — een man, die volkomen in mijn macht is, begrepen? En aangezien jij juist degene bent, die aan die eischen voldoet, heb ik je meegenomen. Als je desondanks toch nog dankbaarheid tegenover mij in je voelt opborrelen, doe mij dan een genoegen, en laat er niets van blijken. Ik ben er allerminst van gediend. Is het je nu duidelijk, wat ik bedoel?”

De man mompelt iets onverstaanbaars.

„Maar alles goed en wel, kapitein, zijn dat al onze vooruitzichten? Is dit het geheele plan? Het klinkt allemaal heel mooi, maar ten slotte is het toch niet veel meer dan een kans.”

„Welnu, wat is het leven anders?” merkt de kapitein min of meer geërgerd op. „Eén ding wil ik je echter nog wel zeggen, zelfs tegenover jou, mijn boezemvriend, ben ik niet van plan mijn spelletje in zijn geheel op de tafel te leggen. Laat het je voldoende zijn, wanneer ik zeg, dat ik over voldoende hersens beschik, die er noodig zijn om te winnen. Stil, luister! Wat is dat?” en tegelijkertijd daalt zijn fluisterende stem tot een waarschuwend gesis.

„Dat is het licht van een visschersjol,” zegt zijn gezelschap hem op heeschen toon.

„Dat bedoel ik niet, idioot!” luidt het op scherperen toon gegeven antwoord. „Kijk naar boven. Alle duivels, de maan breekt door de wolken!”

Aan de opeengeperste lippen van den veroordeelden Jem ontsnapt een gesmoorde kreet. Weer doet zijn heesch geluid zich hooren:

„Kapitein, wij zijn verloren! Binnen twee minuten zal het hier zoo helder zijn als overdag. De soldaten daarboven kunnen elk stipje in het water wel over een mijl in den omtrek zien!”

„Hou je mond!” voegt de kapitein hem toe, terwijl hij zoo behoedzaam voortkruipt, dat zijn in het grijs gekleede gedaante deel schijnt uit te maken van de rots, waartegen hij zich drukt. „Vooruit, het is nu hoog water. Daarginds ligt een visschersbark. Zwem als een rat. Als we kans zien daar aan boord te komen, zijn we gered. Ik beschik over voldoende geld om hen om te koopen. Zwem voor je vrijheid en je leven. Vooruit!”

En meteen springt hij overeind, rent over het gedeelte van het strand, dat zich tusschen de rots en de zee bevindt, en plonst in de golven. Zijn metgezel volgt hem, en geen minuut te vroeg. De maan heeft in haar strijd met de donkere massa's van wolken eindelijk de overwinning behaald, en rijst majestueus hooger en hooger, terwijl zij met haar zilveren licht de kabbelende golfjes omtoovert tot tuiszenden sprankelende diamantjes.

Inderdaad, het is geen oogenblik te vroeg geweest, want de eentonige stap van den schildwacht op de borstwering der gevangenis wordt eensklaps onderbroken, en schel weerklinkt over het strand de kreet:

„Wie daar?”

Als antwoord giet de maan een hellen stroom van licht uit over de donkere gestalten, die in de richting van de visschersbark zwemmen. Onmiddellijk slaakt de schildwacht een alarmkreet en brengt zijn geweer aan den schouder.

„Duik!” klinkt het van de bleeke lippen van den kapitein.

Krak! Pang! Een kogel suist door de lucht. Het volgende oogenblik is de heele vesting in opschudding. Hier en daar ziet men een licht flakkeren, zoodat men een seconde de opgewonden gelaatstreken der soldaten kan onderscheiden. Allen roepen door elkaar, het wordt een onbeschrijfelijk tumult. Dan klinkt plotseling de bevelende stem van een officier boven het wanordelijk geschreeuw uit.

„Daar zijn ze, vlak bij de visschersbark! Geweren gericht! Vuur!”

Krak! krak! krak!

„Aha! Die is raak! Ze zijn verdwenen! Wat zeg je daar, kon je ze niet zien, toen je schoot?” herhaalt de commandant op woedenden toon de woorden van een der schildwachten, die beweerde, dat er net een wolk voor de maan trok, toen hij zijn schot loste. „Je bent gek, kerel, raak was ie, dat bezweer ik je. In elk geval, wij moeten volhouden dat wij ze geraakt hebben, en de ontsnapt in de diepte verdwenen zijn. Er zijn er den laatsten tijd al veel te veel ontvlucht, om ons nu nog eens een nieuwe ontsnapping te kunnen permitteeren. Het gebeurt niet vaak, dat ik me een beetje afleiding gun, maar dien enkelen keer, dat ik eens naar de stad ga om een kaartje te leggen, staat hier de heele boel op stelten, en is er weer eentje tusschen uitgeknepen. Mooie boel hier. In plaats van hun plicht te doen, slapen de bewakers als ossen. En ik kan er maar voor opdraaien. Dus jullie weten, wat je te doen staat, begrepen? Als de autoriteiten naar het gebeurde een onderzoek komen instellen, heb je eenvoudig te zeggen, dat je hen twee keer geraakt hebt, en ze nu zoo dood als pieren op den bodem der zee liggen.”

De soldaten brengen den militairen groet, en de officier verwijdert zich opnieuw om zijn onderbroken spelletje kaart te hervatten.

Den volgenden ochtend bracht degene, die met deze taak belast was, rapport uit, dat de veroordeelden No. 108 en No. 99 bij een poging tot ontsnapping, op het oogenblik, dat zij naar een visschersboot zwommen, door den dienstdoenden schildwacht waren doodgeschoten.

IN DIT BOEK BEVINDT ZICH WEDEROM 'N PRIJSVRAAG

Uitslag Prijsvraag, voorkomende in 't premieboek „Een meisje zoekt kennismaking”.

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in 't premieboek: „Een meisje zoekt kennismaking.”

De gevraagde woorden zijn: oven; verkwisten; liaan; attest; met; das. De zins is: Over den smaak valt niet te twisten. De hoofdprijs, zijnde een

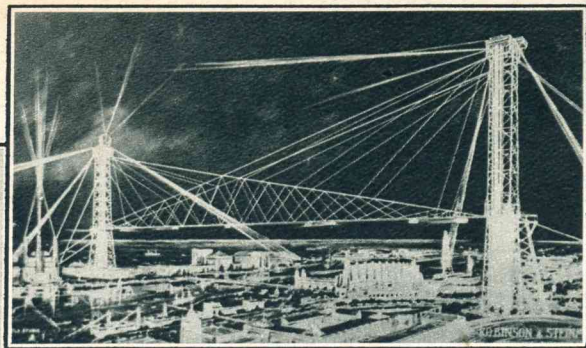
prachtige verstelbare eiken leunstoel met kussens, viel ten deel aan: T. Schrap, Bergakkerweg, Nunspeet. De overige prijzen ieder f 2.50 aan: A. J. Rietberg, Watersteeg D 120 I, Zwollerkerspel; J. M. Leune, Voorstraat 248, Stavenisse; J. Sprengers, „Huize Padua”, Boekel; A. v. d. Wes-

telaken, Catharinenberg, Oisterwijk; W. Baard, Tuinbouwstraat 105a, Groningen; A. Cleiren, Antwerpschestraatweg 167a, Bergen op Zoom; Mej. N. Blokland, C. M. v. Reesstraat 3, Sliedrecht; A. C. Poel, Groenendaalstraat 20, Amsterdam; J. G. Somsen, Bronbeeklaan 63, Arnhem; P. Hoogendam, Molenlaan 21, Honseleersdijk; Wed. G. Maaskant, Mierstraat 35, Hillegom; J. de Vries, v. Muschebroekstraat 5, Utrecht; Mej. W. Vlegels, Paardenmarkt 23, Vlissingen; L. Berrewets, Opziener der visscherijen te Tholen; H. Scholten, Heidestraat 1, Enschede; L. Bastiaansen, Postkantoor, Ulvenhout; A. Mulder, Orteliusstraat 221, Amsterdam; J. Peters, Hoogestraat 49, Deventer; H. v. d. Bergh, v. Pabstlaan 18, Voorburg; P. Heidema, Dillenburgstraat 12, Rotterdam.

Cuba was het tooneel van 'n enkele revolutie.

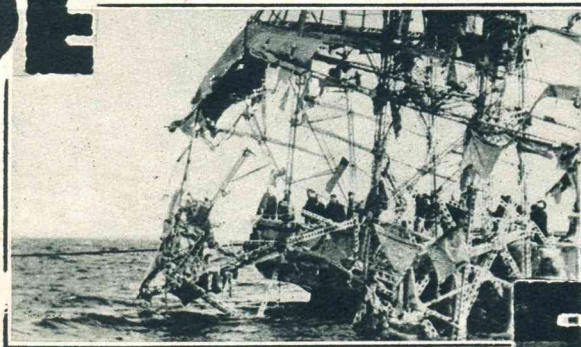

In Chicago werd een ontzaglijke wereldtentoonstelling gehouden.

De brand in den Rijksdag te Berlijn werd gevolgd

DE

Het groote Amerikaanse luchtschip „Akron“ verging in den Oceaan.

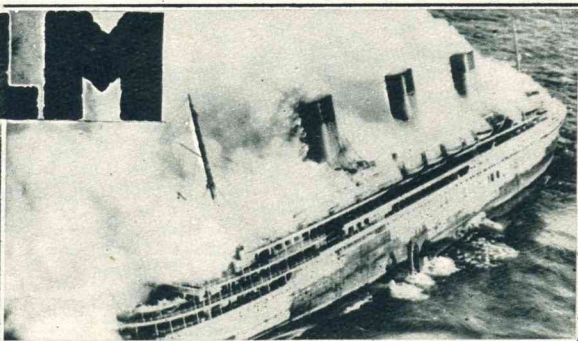

Een ontploffingsramp in Neunkirchen (Saargebied) maakte tientallen slachtoffers.

door het sensationeele proces. Hier ziet men hen: v. d. Lubbe (doodstraf geëischt),

FILM

Het Fransche zeepaleis „l'Atlantique“ ging in vlammen op.

Torgler (doodstraf geëischt),

Duitsland kwam onder het Hitler-regime.

Roosevelt (rechts) nam het presidentschap over Amerika van Hoover over.

Dimitroff (vrijspraak gevraagd)

China en Japan streden om het bezit van Jehol.

VAN

De Engelsche koning open de Economische Wereldconferentie te Londen.

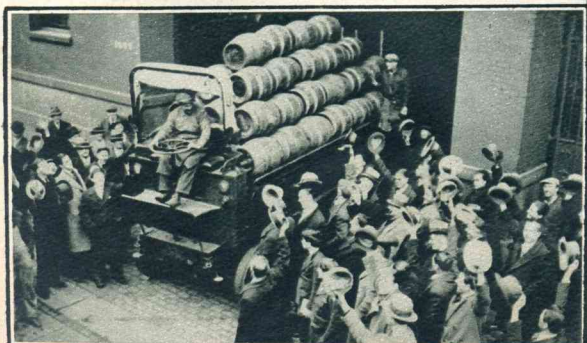

en Torgler's verdediger, dr. Sack, spreken na de eischen.

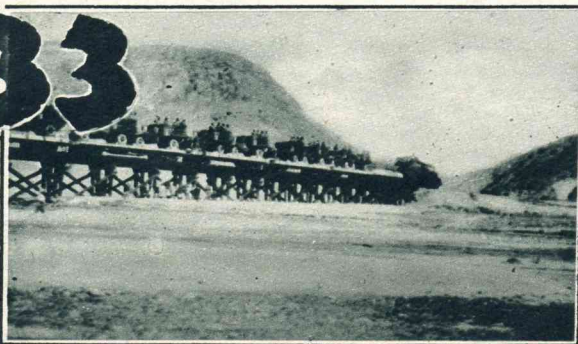

In Spanje braken anarchistische onlusten uit.

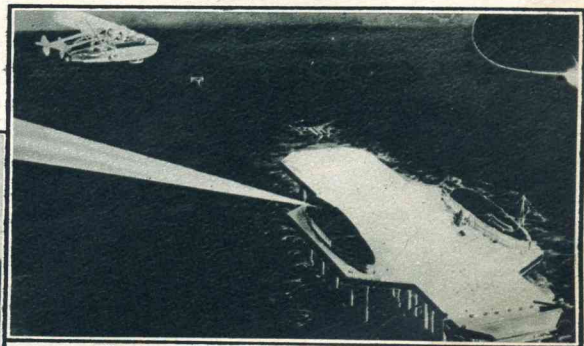
1933

Amerika hief het drankverbod op.

Boliviaansche troepen op weg naar den Gran Chaco in den oorlog tegen Paraguay.

De plannen voor drijvende vlieghavens in den Oceaan kwamen weer naar voren.

Een van de merkwaardigste misdaden, waarvan mij in mijn veeljarige detective-loopbaan de oplossing werd toevertrouwd, staat in de crimineele annalen van San Francisco geboekt onder het hoofd: „Serum X”.

Op den voorgrond moet ik stellen, dat al onze vernuftig opgestelde theorieën en hypothesen, waarmee wij het onderzoek tot een vruchtdragend einde hoopten te brengen, gefaald hebben. En dat de misdadiger desondanks zijn leven liet op den electrischen stoel, vond uitsluitend zijn oorzaak in het feit, dat hij zelf den dood verkoos boven een ellendig voortbestaan.

Alsof het den dag van gisteren betreft, herinner ik mij nog den morgen van 7 Februari 1931. Ik had mij ternauwernood aan den portier van het hoofdbureau vertoond, toen ik met spoed werd opgeroepen naar de kamer van mijn chef, mr. Palmerston. De ontvangst was al zeer ongewoon, zelfs in dien voor Frisco zoo roerigen tijd van de prohibitie.

„Good morning, Pharnock. Dubbele moord in Alpertown Street, No. 19. Dokter Finchley en zijn huishoudster. Vanmorgen om zeven uur ontdekt door Hillvers, die een venster vond openstaan. Dokter Bird is op het oogenblik bezig met de lijk-schouwing. Den fotograaf heb ik er reeds heengezonden. Wilt u het onderzoek aanvangen? Als ik gelegenheid heb, kom ik straks ook eens kijken.”

Het werd alles in één adem door afgeraffeld. Te vragen had ik niets en dus verliet ik onmiddellijk het hoofdbureau. Ik nam Shirland, onze dactylocoop, met me mee. De Alpertown Street lag in een buitenwijk. No. 19 was een dubbel huis, omgeven door een tuin.

Markoff, de politiefotograaf, liet ons binnen. In de gang vond ik dr. Bird, die juist gereed was met de voorloopige schouwing.

„Morning,” begroette hij mij somber. „Een opzienbarend geval, Pharnock.”

„Moord?” informeerde ik, rekening houdend met de mogelijkheid dat een van de twee verslagenen zelfmoord had gepleegd.

Bird knikte. „Van voren overvallen en neergeschoten. Waarschijnlijk eerst dokter Finchley. Hij viel in de deuropening van zijn studeerkamer. Eén schot, recht in het hart. Vier meter achter hem, in de gang, ligt zijn oude huishoudster. Vermoedelijk is zij afgekomen op het eerste schot en toen zelf neergeschoten. Ook een kogelwond ter hoogte van het hart. De dood is tusschen twaalf en een vannacht ingetreden. Verder niets.”

Ik dankte hem en zette den fotograaf aan het werk. Dr. Finchley was ongeveer vijftig jaar, zijn huishoudster tien jaar ouder. Niets in de gang of de studeerkamer wees erop, dat er een worsteling had plaatsgehad. Vermoedelijk waren de slachtoffers afgekomen op eenig rumoer in de studeerkamer en toen à bout portant door de inbrekers of den inbreker doodgeschoten.

De studeerkamer zag op den tuin uit. De dader — ik nam voorloopig gemakshalve aan dat er maar één was — had zich toegang tot het vertrek verschaft door verbrekking van een ruit. Ik vond de schrijftafel opengebroken en ook nog een muurkast. De brandkast was wonderlijk genoeg met rust gelaten.

Shirland begon onmiddellijk met zijn vergrootglas naar vinger- en voetafdrukken te zoeken, hier en daar het glas, de deuren en den vloer zorgvuldig bestuivend. De fotograaf volgde hem op den voet.

Bird was intusschen bezig mij op de hoogte te stellen van verschillende bijzonderheden, betreffende het werk van dr. Finchley. De vermoorde was geen praktizerend arts, doch had zich geheel toegelegd op serologische onderzoekingen en experimenten. De resultaten hiervan stond hij af aan de laboratoria der Amerikaansche hoogeschoolen, waar zij werden getoetst op hun waarde en praktisch nut.

Finchley moest een heel bescheiden man geweest zijn, een kamergeleerde, die zich nooit in het openbare leven mengde. Familie had hij niet, vrienden evenmin en vrienden maar weinig. Dit waren bijna uitsluitend hoogleraren, met wie hij wel druk correspondeerde, maar slechts zelden in persoonlijke aanraking kwam. Of hij al dan niet

„SERUM X”

DOOR JOHN. D. CLAVERTEN

vermogen was, kon Bird me niet zeggen; hij vermoedde echter vrij welgesteld. Dat was alles wat ik voorloopig te weten kwam.

Het urenlang voortgezet onderzoek leverde maar weinig materiaal op. Van het vloerkleed verzamelden wij een aantal lange en korte haren, die Bird later identificeerde als afkomstig van de verslagenen. Op de kastdeuren, de vensterbanken en de schrijftafel vonden we voorts talrijke vingerafdrukken, die eveneens van dr. Finchley en zijn huishoudster afkomstig bleken te zijn.

Het eenige positieve materiaal, waarnaar we ons verder onderzoek konden richten, bestond uit één duim- en één wijsvingerafdruk. Shirland trof ze aan op een glazen buisje, gevuld met een gele vloeistof. Het buisje lag in een etui tusschen nog wel twintig andere, allemaal gevuld met gekleurde substanties en sommige voorzien van een letter of ander merkteeken. Zekerheidshalve stak ik het heele etui in mijn zak.

„Voorzichtig,” waarschuwde Bird. „Dat zijn allemaal sera, pas op, dat er geen stuk valt. Je weet nooit met welke gevaarlijke spullen die laboratoriumgeleerden werken.”

Ik maakte mij niet ongerust, het etui was veilig geborgen. In den loop van den dag kwamen de openbare aanklager, de onderzoekerrechter en mijn chef nog op bezoek. Zij doorzochten de boekenkasten en de schrijftafel en snuffelden in alle papieren. Ook de brandkast werd opengestoken. Wij vonden er een bedrag in van drieduizend dollar, benevens een bankbonus ten bedrage van zestigduizend dollar. In een cassette, die we vonden in het schrijfbureau, was echter slechts vier cents aanwezig.

Tevergeefs zochten we naar een portemonnaie of een portefeuille. Zelfs geen cent huishoudgeld was er te vinden. Evenmin een horloge of eenig sieraad van waarde. Vanzelfsprekend brachten al die gegevens bij elkaar ons op het voor de hand liggend vermoeden, dat roof het motief was geweest van dezen dubbelen moord.

Wij waren spoedig gereed met een reconstructie van de misdaad. Het was den inbreker te doen geweest om geld. Hij had zich toegang verschaft door het verbroken venster. In de studeerkamer had hij de schrijftafel doorsnuffeld en de wellicht daarin aanwezige contanten weggenomen. Vervolgens had hij de muurkast doorzocht. Door nieuwsgierigheid gedreven, had hij een der buisjes met sera tusschen vinger en duim genomen om het te bezichtigen en het daarna weer neergelegd.

Toen, of wellicht ook eerder, was hij gestoord door dr. Finchley. Hij had den dokter koelbloedig neergeschoten en vervolgens ook de huishoudster. Vermoedelijk had hij daarna haastig het huis verlaten, om er weer in terug te keeren, toen hij bespeurde dat zijn schoten geen alarm hadden gewekt.

Overtuigd dat hij veilig was, had hij het geheele huis doorzocht en alles meegenomen wat van zijn gading was. De brandkast had hij niet aangeraakt, waarschijnlijk hadden hem de gereedschappen ontbroken om haar open te breken. En toen er niets meer van waarde te vinden was, had hij het huis door de voordeur verlaten....

Deze reconstructie van de misdaad stemde op concrete feiten en werd door ons allen als de eenig juiste aangenomen. Mijn onderzoek richtte zich nu op de vingerafdrukken op het serumbuisje. De duimafdruk was onvolledig, die van den wijsvinger vrij gaaf. Een nauwkeurige beschouwing leerde ons, dat de inbreker grove vingers had en ruw werk verrichtte. De talrijke beschadigingen van de opperhuid lieten ons deze conclusie toe.

Al onze hoop was nu gevestigd op ons dactyloscopisch archief. Dit bevatte duizenden vingerafdrukken van groote en kleine misdadigers, die in den loop der laatste kwart eeuw al eens met de politie in aanraking waren geweest. Het onderzoek naar een overeenkomst stelde ons diep teleur; we konden den moordenaar met dit materiaal

voorloopig niet identificeren. Intusschen waren de avondbladen verschenen met een vrij uitgebreid verslag van de misdaad. Vanzelfsprekend bevatten zij ook een oproep om inlichtingen te verstrekken. En zooals altijd in dergelijke gevallen, kwamen er honderden brieven aan het hoofdbureau binnen.

Zij werden zorgvuldig geschild en onderzocht, met het resultaat dat bijna alles in de papiermand terecht kwam. Een was er evenwel bij, die mij eenig houvast bood. Hij was geschreven door een overbuurman van dr. Finchley en bevatte de volgende kennisgeving.

„Sir. Op den avond van den moord op dr. Finchley is deze bezocht door professor Mildmay van de Caledonian-universiteit. Ik kan mij niet vergissen, want ik heb drie jaar geleden zelf bij hem gestudeerd en ken hem dus heel goed. Deze aanwijzing zal wel niets betekenen voor het onderzoek, maar plichtshalve wilde ik haar niet achterhouden. De professor kwam om acht uur en ging ongeveer een kwartier later weg.”

Inderdaad hechtten wij niet veel waarde aan die aanwijzing. De gedachte dat een professor ook maar in ver verwijderd verband kon staan met zoo'n afschuwelijken roofmoord, leek ons absurd. Maar toch maakte dit briefje een vraag in onze gedachten los.

Waarom had de professor het zelfs niet de moeite waard geacht, zich met ons in verbinding te stellen, terwijl hij zeer waarschijnlijk de laatste was geweest die de verslagenen had bezocht?...

„Professorale afkeer van alle beslommingen,” veronderstelde een onzer.

Zoo moest het wel zijn, maar dat nam niet weg, dat ik hem nu een beleefde uitnodiging zond, om zich even aan het hoofdbureau te vervoegen. In afwachting van zijn komst stak ik mijn licht eens op bij dr. Bird.

„Professor Mildmay? Een Duitsch Amerikaan, al een jaar of tien aan de „Caledonian” verbonden. Hij is bacterioloog, hoewel hij ook andere vakken doceert. Een hartstochtelijk onderzoeker, een laboratoriumman.”

„Dus zoo'n beetje de evenknie van dr. Finchley?” veronderstelde ik.

„Juist,” beaamde Bird. „Mildmay was echter vrij arm, daarom moest hij wel zoeken naar een leerstoel. Anders had hij waarschijnlijk de voorkeur gegeven aan een laboratorium.”

Ik wist genoeg. Geduldig wachtte ik de komst van den professor af. Hij verscheen een uur te laat, maar dat vergaf ik hem graag. Vooral omdat hij een heel prettigen indruk op mij maakte. Niettemin bleef ik genoeg politiemans, om hem een kleinen valstrik te zetten.

„Professor, wij vernamen dat u ambtelijke relaties met dr. Finchley onderhield. Kunt u ons misschien met betrekking tot den moord een of andere aanwijzing geven, die ons van nut kan zijn? Heeft de verslagene zich bijvoorbeeld nooit tegenover u uitgelaten dat hij vijanden had?”

„Nimmer,” antwoordde Mildmay beslist. „Maar ik moet eraan toevoegen, dat ik hem slechts zelden bezocht en dat wij nooit over persoonlijke aangelegenheden spraken.”

Ik keek teleurgesteld. „Oh, ik dacht dat u op vertrouwelijke voet met hem verkeerde en hem dagelijks bezocht.”

„Welneen!” deed Mildmay verbaasd. „Ik bezocht hem misschien drie- of viermaal in het jaar. Toevallig ook den avond voor den moord.”

Inwendig lachte ik mezelf uit om die dwaasheid, den geleerde een strik te spannen. Mildmay kwam rond voor zijn bezoek uit, hij had niets te verbergen. Spoedig liet ik hem gaan. En nu brak er een tijd aan, waarin wij zoekend bleven rondtasten zonder iets te vinden. Wij arresteerden een aantal verdachte personen, voelden hen stevig aan den tand en onderzochten hun alibi. Wij moesten ze weer laten gaan, overtuigd dat zij even onschuldig waren aan den moord als een pasgeboren baby.

Eerst een maand later kwam het onderzoek in een nieuwe phase te verkeren. Op zekeren dag kreeg ik bezoek van professor Bushy, den beheerder van de Rockefeller Library. Ik kende hem niet en had zelfs geen flauw vermoeden waarvoor hij me wilde spreken. En daarom was het onderhoud een te grooter verrassing.

„Zooals u wellicht hebt gelezen, heeft dr. Finchley bij testamentaire beschikking zijn geheele bibliotheek aan ons instituut vermaakt,” begon de geleerde.

Ik boog, inderdaad had ik het gelezen.

„Die bibliotheek bevat verschillende manuscripten van dr. Finchley zelf,” hernam Bushy. „In elk ervan staat een uitgebreid overzicht van zijn onderzoekingen, de methoden die hij daarbij volgde en het resultaat dat zij opleverden. Al die manuscripten zijn minutieus gecatalogiseerd, ook een zeker handschrift dat „Serum X” getiteld is.”

„Serum X?” vroeg ik verwonderd.

„Jawel, een serum tegen de slaapziekte. Ingeënt is dit serum in vele gevallen doodelijk voor de Trypanosome-microbe, die de slaapziekte verwekt. Het serum bracht in enkele gevallen genezing, in andere faalde het. Het was dus niet volmaakt en Finchley zat dan ook nog midden in het onderzoek. Omdat hij nog geen naam had voor het serum, noemde hij het „serum X”. Wij hebben nu zijn wetenschappelijke nalatenschap onderzocht en missen het manuscript, waarin Finchley een verslag van zijn werkmethode heeft neergelegd. Het buisje serum is aanwezig, maar het handschrift is verdwenen, hoewel het duidelijk is gecatalogiseerd.”

„Kan het niet verborgen zijn tusschen de andere boeken?” weifelde ik, mij herinnerend dat de bibliotheek van Finchley duizenden deelen telde.

„Beslist niet!” verzekerde Bushy. „Ik heb dan ook van de vermissing reeds aangifte gedaan bij een collega van u. Toen hij vernam dat het de nalatenschap van Finchley betrof, verzocht hij me ook u even in kennis te stellen. Hoewel die verdwijning natuurlijk wel niets uit te staan zal hebben met den moord.”

„Nee, dat geloof ik ook niet,” gaf ik ten antwoord. Ik meende het en toch bleef ik weifelen. Toen de geleerde vertrokken was, nam ik Bird nog eens in den arm. Hij luisterde aandachtig. En langzaam zag ik hem zijn wenkbrauwen fronsen. Hij keek mij aan met een peinzenden blik. „Mildmay...”

Ik knikte, ook bij mij was die naam reeds opgekomen.

„Hij is bacterioloog, zijn vak is ten nauwste geïnteresseerd bij de serologie,” hernam Bird. „’t Is heel goed mogelijk dat hij het manuscript van Finchley ter inzage heeft gekregen. En dan is het niet wat je noemt, om daar geen kennis van te geven aan Bushy. Hij weet toch evengoed als wij, dat ook dit manuscript aan de Rockefeller Library is vermaakt.”

Zijn stem klonk onverschillig, alsof hij de geschiedenis van weinig belang en alleen maar onbehoorlijk vond. Maar ik kende Bird lang en goed genoeg om te weten, dat hij aan heel iets anders dacht. Ik lokte hem terstond uit zijn tent.

„We hebben altijd die vingerafdrucken nog. Maar ik vind ze wat grof voor een professor...”

Bird sloeg met zijn vuist op tafel. „Verdraaid, probeer het eens,” viel hij opgewonden uit. „Wij zullen de plank wel misslaan, maar je mag niets verzuimen in dit hopelooze stadium van het onderzoek. ’t Is een nieuwe theorie: Mildmay heeft Finchley over het nieuwe „serum X” hooren spreken en hij weet dat een middel tegen de slaapziekte hem roem en een fortuin zal opleveren. Hij beraamt een plan om Finchley van zijn wetenschappelijk eigendom te berooven. Breekt in en wordt overvallen door Finchley. Er blijft hem geen keus; als hij den ander in leven laat, heeft de wetenschap voorgoed met hem afgedaan. Hij schiet beiden neer en leidt ons op een dwaalspoor door een roofmoord te ensceneeren...”

„Right, die theorie is nog niet zoo slecht,” beaamde ik. „Maar die vingerafdrucken? Zoo grof, vol barsten en spleten?...”

Bird viel me levendig in de rede. „Laboratoriumwerk is iets anders dan pianospelen, het beschadigt licht de handen. Laat alles maar aan mij over; wij hebben een student in de criminologie als toeschouwer in Mildmay’s laboratorium. Hij zal wel aan een vingerafdruk weten te komen.”

Ik hoopte er het beste van. Er gingen twee dagen voorbij met ongeduldig afwachten. Mijn geest bouwde hypothesen om Mildmay’s schuld

aannemelijk te maken, in mijn hart was ik er echter lang niet van overtuigd. Eindelijk verscheen op een morgen de student op mijn bureau. Hij bracht een prachtige, viervingerigen afdruk mee van Mildmay’s rechterhand, in een zacht rose kleur.

„Een trucje,” lachte hij. „Ik liet hem eerst grijpen in een vettigen lap, die doordrenkt was met roode was. En toen reikte ik hem dit blad papier toe. Het kostte me een uitbrander, omdat ik hem tweemaal iets aangaf, waarnaar hij niet gevraagd had, maar de list gelukte.”

„Prachtig,” bewonderde ik hem. „Denk erom: diep geheim.”

„Als het graf,” verzekerde hij, lachend heengaande.

Ik ging met een hart vol angstige verwachting naar de dactyloscopische afdeling. Het vergelijkende onderzoek van de beide afdrucken sloeg echter al mijn hoop neer: er kon geen sprake van zijn, dat deze twee wijsvingers identiek waren.

Bird was al even teleurgesteld als ik. En toch waren wij beiden ook weer verheugd, dat deze gruwelijke verdenking ongegrond was. Weer volgde er een week van naarstig speuren in alle richtingen. En ook nu leverde het onderzoek niets anders dan teleurstellende resultaten op. Van het geheim dat over den ontzettenden moord op twee menschen lag gespreid, konden wij zelfs niet het kleinste tipje oplichten. Het was om wanhopig te worden. De bladen begonnen te spotten met den ernst en de degelijkheid van ons onderzoek en ontzagen zich zelfs niet te insinueeren, dat wij het erop toelieden de lugubere geschiedenis in den doofpot te stoppen....

Mijn aandacht en spanning werden plotseling van deze geheimzinnige moordzaak afgeleid. Helaas naar een andere, die al even raadselachtig was. Maar die tevens een verrassend licht bracht in het eerste onderzoek. Op een middag in het

eind van Maart werd ik haastig bij mijn chef ontboden.

„Een moord bij Willesden Green, Pharnock. Een oude zwerver of zoiets, rapporteert Pluch. Zooeven gevonden in het struikgewas langs den weg. Wil je er terstond heengaan?”

Ik nam mijn staf mee, dr. Bird, den fotograaf en den dactyloscoop. Willesden Green was een verlaten streek, een uur buiten de stad gelegen. Een agent, midden op den weg geposteerd, wees mij de plaats waar ik zoeken moest.

Vijf en twintig meter uit den weg lag een man. Hij moest allang dood zijn, minstens twee dagen, zei Bird. Een zwerver was het echter niet. De man was eenvoudig, maar netjes gekleed. Een hoed vonden wij niet, wel een paar losse centen in de nabijheid.

Nauwkeurig onderzochten we den grond op voetsporen. Onze moeite werd ruim beloond, maar het verrassende was, dat de schoenindrukken, die we vonden, onmogelijk van den verslagene konden zijn. Daarvoor waren de sporen te klein. Er lag dus maar één conclusie voor de hand: de man was elders vermoord en hier neergelegd, of men had hem bewusteloos hierheen gedragen en hem toen neergeschoten.

„Midden in het hart,” constateerde Bird, die den verslagene onderzocht. „Je kunt bemerken, dat Amerika in den oorlog is geweest, alle moorde-naars schijnen wel scherpshutters te zijn.”

Terwijl de fotograaf ’n opname maakte, zochten wij naar „stille getuigen”. Het was zoeken naar een speld in een hooiberg, we vonden niets dan voetsporen, waarvan Shirland bezig was een paar pleisters te maken. Eindelijk onderzochten we de kleeren van den verslagene.

Papieren had hij niet bij zich, evenmin kostbaarheden of geld. De man scheen letterlijk uitgeschud te zijn.

„Roofmoord,” veronderstelde Bird.

„Het ga u wel in 1934”

(Foto Metro Goldwyn)

De Sensatie van den dag!
 25% méér gewicht. - Kwaliteit, een streeling voor de tong.
De kloeke
KWATTA'S EDEL REEPEN voor **5** ct.
 4 smaken: Puur - Volle Melk - Melk hazelnoot - Rozino Turkenhaver
Vraagt ze overal!

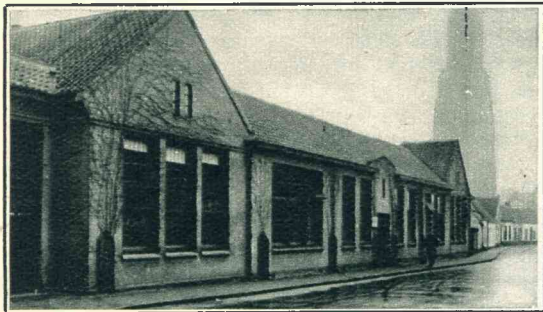
Te Arnhem werd een eeretentoonstelling gehouden van werken van den bekenden Arnhemschen kunstschilder Gert Stegeman.

Te Utrecht woedde een uitslaande brand in een fotowinkel aan den Steenweg. De brandweer rukte met groot materiaal uit.

Te Olst hadden deze week hardrijderijen op de schaats plaats voor geldprijzen, waaraan door de bekendste rijders uit Friesland werd deelgenomen. Onze foto toont de vier hoofdwinnaars.

Tengevolge der intrekking der rijks-subsidie van de Hoogere Handelsschool te Amersfoort is deze in haar bestaan bedreigd, waarom door de Commissie van Toezicht op het M.O. aldaar een adres naar den minister is gestuurd.

Tot burgemeester van Rozen-daal (Gld.) is benoemd D. M. M. d'Angest baron d'Yvoy van Mijdrecht, thans ambtenaar ter secretarie te Laren (Gld.).

De start van een der series om de hoofdprijzen.

Op den 17-jarigen D. Boomgaard te Apeldoorn werd vorige week 'n roofoverval gepleegd; hij werd in een onbewoond huis gelokt, beroofd en daarna in een kast opgesloten. De daders zijn gearresteerd.

De kast, waarin het slachtoffer, na door de aanridders bloedend te zijn verwond, werd opgesloten.

Belangrijke verbetering! — De vorige week kwamen B. en W. van Maartensdijk in den raad met de belangrijke voorstellen om van ingespannen bokken en dito vee geen tol meer te heffen (wie heeft de laatste categorie wel eens den tol zien passeeren?). „Luxe” auto's (waarvan toch zeer vele voor noodzakelijke doeleinden in gebruik zijn) komen voor tolvremlaging niet in behandeling.

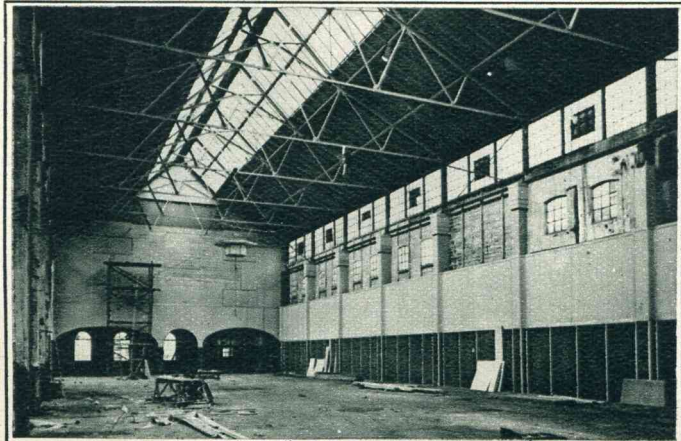

Te Deventer had vorige week, voor den ingevallen dooi, een estafette-race plaats voor leden, van Deventer sportverenigingen. De Deventer Hockeyers bleken niet alleen den hoogsten titel met de stick, doch tevens op de schaats den eeretitel te kunnen behalen.

GEMENGD NIEUWS

Ook 't perron te Nijmegen kreeg 'n kerstboom.

Door den aankoop van de gebouwen der firma Nering Bögel te Deventer, door de gemeente, is de stad een gebouw rijker geworden, dat na het R.A.I.-gebouw het grootste in Nederland genoemd kan worden. Het gebouw kan 7000 man herbergen voor vergaderingen, sportuitvoeringen, enz.

Te Vaassen had ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Vaassensche IJsvereeniging de opening plaats van haar nieuwe banen, genoemd naar het bekende kasteel „De Cannenburg”. De opening had plaats door den voorzitter der jubilerende vereeniging. De eigenares van De Cannenburg, mevr. Cleve, knipte vervolgens het traditioneele lint door.

Op reis door Nederland.

WINTERMIDDAG BOVEN DEN MET IJS GEVULDEN RIJN BIJ ARNHEM.

„Alweer,” liet ik mij onwillekeurig ontvallen. Bird knikte. Zakelijk maakte hij het signalement op. „Gestalteforsch, hoofd groot. Voorhoofd hoog, neus gewoon, oogen donkerblauw...”

„Het zal wel weer uitdraaien op: identiteit onbekend,” besloot hij. „Ik heb tenminste de laatste dagen van geen vermissingen vernomen.”

„We zullen eens afwachten, misschien zijn de onderkleeren gemerkt,” antwoordde ik hoopvol.

In die verwachting werd ik echter bedrogen; toen de doode in het ziekenhuis ontkleed was, vonden wij niet één merkteecken.

„Dan maar dactyloscopisch,” besloot Bird.

Terwijl Shirland vingerafdrukken van den verslagene nam, verrichtte Bird eenige schedel-metingen. Een half uur later keerden wij naar het hoofdbureau terug. Het materiaal voor ons onderzoek was alweer bedroevend, we bezaten slechts drie centen en een paar pleisters.

„Een schrale oogst,” meende Bird.

Hij had het ternauwernood gezegd, toen Shirland zich meldde. Hij was bleek en opgewonden; verschijnselen, die wij niet van hem gewend waren.

„Inspecteur... inspecteur...” hakkelde hij.

Wij begrepen dat hij belangrijk nieuws had. Haastig stonden we op. En Shirland legde een tweetal vingerafdrukken op tafel.

„Identiek, inspecteur. Deze afdruk werd aangetroffen op het buisje serum in de woning van dr. Finchley en deze is van den man, die vandaag gevonden is...”

Bird en ik waren verbijsterd. Als dat geen toeval mocht heeten, moest er nog een sterker uitdrukking voor gevonden worden.

„’t Is anders verbijsterend, Pharnock,” sprak Bird. „Zeven weken nadat die kerel een dubbelen moord pleegt, valt hij zelf als slachtoffer. Ik noem het gerechtigheid, ik weet niet wat jij er voor een uitdrukking voor bezigt.”

Ik gaf er niet veel antwoord op, de raadselachtige geschiedenis hield me te zeer bezig. Dat de moordenaar van dr. Finchley en zijn huishoudster eindelijk gevonden was, luchtte me op. Ik was overtuigd dat de man een zeer geslepen en bovenal gevaarlijk misdadiger was en daaraan hadden we in dien tijd helaas geen behoefte in San Francisco.

Als we nu den man nog vonden, die de justitie het wrekende zwaard voor een oogenblik uit de hand had genomen, was ik tevreden. Maar zoover waren we nog lang niet. Een soort voorgevoel zei me, dat het me nooit gelukken zou deze tweede misdaad op te helderen.

Ik pakte de zaak systematisch aan. Ik liet een oproep in de bladen plaatsen en in alle logementen het signalement van den verslagene verspreiden. Dit laatste sorteerde geen effect en op het eerste ontving ik, evenals de vorige maal, honderden brieven.

Er werd een legertje rechercheurs uitgezonden, om de aanwijzingen die ons aangebracht werden, na te gaan en de insinuaties aan het adres van bepaalde personen te onderzoeken. Eigenaardig is het voor een politiemans te moeten constateeren, dat er zooveel menschen zijn in de wereld, die iemand, waarmee zij op slechten voet verkeerden, vol overtuiging in staat achten een moord te plegen...

Bijna vanzelfsprekend leverde heel dat omvangrijk onderzoek letterlijk niets op, dat ons ook maar een stap nader bracht tot de opsporing van den onbekenden moordenaar. Maandenlang volgden we ’t geringste verdachte spoor en plozen de minste aanwijzing uit. Maar alles bleef vergeefs, we brachten het zelfs niet tot een ernstige verdenking tegen den een of den ander.

Eindelijk begreep ik de zaak op te moeten geven. Ik zei het mijn chef en deze zuchtte eens.

„We hebben anders verduiveld veel pech den laatsten tijd,” sprak hij berustend. „Die zaak van Finchley en zijn huishoudster laat me ook nog niet met rust. We hebben nu wel dien vingerafdruk en ook den man die hem daarginds achtergelaten heeft, maar...”

Hij schudde het hoofd en sprak er niet meer over. Maar ik kon goed merken dat de oplossing, die ik hem had voorgelegd, hem lang niet bevredigde. Ik kon er echter niets aan doen, een politiemans is nu eenmaal geen ziener...

De moord van Willesden Green verhuisde den volgenden dag van mijn bureau naar de afdeling „Hangende Zaken”. Een kapstok, waaraan in dien tijd nogal eens een „Loopende Zaak” werd opgehangen. Zij hingen daar echter goed en bezorgden niemand slapeloze nachten.

Drie maanden later waren beide moordgeschiedenissen naar den verren achtergrond van mijn herinnering gedrongen en zat ik alweer volop verdiept in nieuwe mysteries. Totdat me op een dag een verrassing wachtte, zooals ik er in mijn lange loopbaan nimmer meer een heb meegemaakt.

***

Bird en ik zaten medio Augustus op het hoofdbureau weer een anderen moord uit te puzzelen. toen een agent professor Mildmay aandiende. Ik liet hem boven komen en opende de deur.

De moordzaak Finchley stond me tegelijk weer in alle bijzonderheden voor den geest.

De professor strompelde naar binnen als een oud man. Verbijsterd keek ik Bird aan. Mildmay scheen wel naar lichaam en ziel gebroken te zijn. Hij groette zelfs niet en liet zich zwaar op een stoel neervallen. En toen sprak hij de woorden, die ik mijn leven lang nooit vergeten zal.

„Ik kom me melden voor den electrischen stoel, inspecteur...”

„Wat zegt u?” viel ik verbijsterd uit. Bird sprong op, evenals ik denkend dat de professor krankzinnig geworden was.

„De electrische stoel, zeg ik,” herhaalde hij dof. „Ik heb drie menschen neergeschoten: Finchley, zijn huishoudster en Tom Slade. De twee eersten doodde ik, toen zij Tom Slade en mij overvielen bij den diefstal van ’n buisje „serum X” en het manuscript dat er betrekking op had. En den laatste schoot ik neer in mijn eigen woning, omdat hij me dreigde en gevaarlijk werd...”

Ik stond verpletterd. „U?... U?...” bracht ik stotterend uit.

„Ja, ik,” lachte hij schor. „Maak het kort, ik wil naar den stoel...”

Hij keek mij plotseling aan. In zijn oogen lag een krankzinnige uitdrukking. „Je wilt weten, waarom ik er zelf om vraag?... Omdat de dood verkieslijker is dan een lang leven met dit, begrijp je?”

Hij wees op zijn voorhoofd en plotseling zag ik Bird doodsbleek worden. Met één sprong stond hij voor den professor en keek hem strak in het gelaat.

„Ik wil niet op een eiland tusschen al die afschuwelijke mismaakten leven, begrijp je?” ging de professor heesch voor. „Liever den stoel... den stoel, zoo spoedig mogelijk...”

Ik zag dat Bird zijn gloeiende sigaar tegen het voorhoofd van Mildmay drukte. Het vertrek vulde zich met den afschuwelijken stank van gebrand vleesch. Mildmay voelde het echter niet eens en bleef ineengehurkt zitten.

Bird trad plotseling achteruit. „Hopeloos, het beruchte teeken,” mompelde hij verschrikt. „Hoe komt dat, professor?”

Over het gelaat van den misdadigen professor gleed een hopeloos glimlachje.

„Tom Slade nam het verkeerde buisje uit het etui. En toen ik er thuis mee ging experimenteeren, bemerkte ik dat hij in plaats van het „serum X” een buisje Hansenbacillen meegenomen had. Maar toen was het al te laat: vijf maanden geleden werd ik door de melaatschheid aangetast...”

ALS ROOK IS HET OUDE JAAR VERVLOGEN